

வசந்தம்

வசந்தம்

அட்டைப்படத்துக்கான
புகைப்படப் போட்டி

ஐந்து
பரிகர்கள்

முடிவு திகதி: 10-6-66

'வசந்தம்' அட்டைப் படத்துக்கான இப்புகைப்படப் போட்டி யில் புகைப்படக் கலைஞர்கள் அனைவரையும் கலத்துகொள்ளு மாறு அழைக்கின்றோம்.

நிபந்தனைகள்:

- ★ புகைப்படங்கள் பளபளப்பான (Glossey) தாளில் அடித்திருக்க வேண்டும்.
- ★ அளவு: 8 x 5½ அங்குலம்
- ★ போட்டிக்கு அனுப்பப்படும் புகைப்படங்கள் வேறு எவ்வித பத்திரிகையிலோ, போட்டியிலோ வெளிவந் திருக்கக்கூடாது
- ★ பரிசு பெறும் புகைப்படங்கள் 'வசந்தம்' அட்டைப் படத்தில் பிரசுரிக்கப்படுவதோடு, அதற்குரிய சன் மானமும் வழங்கப்படும்.
- ★ புகைப்படங்கள் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

'வசந்தம்'

1-ம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்புத்துறை
யாழ்ப்பாணம்.

வசந்தம்

மலர் 1

மார்ச் 10, 1966 இதழ் 7

ஆங்கிலத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சி!

தமிழ் ஆராய்ச்சி! என்கே, ஈழத் தமிழகத்திலா? இல்லை. சங்கம் வளர்த்த தமிழ் நாட்டிலா? இல்லவே இல்லை. மலேஷியாவில், ஆங்கிலேயர் ஆதிக்க நாட்டில்.

யார் இந்தத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்? தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாடுள்ள புலவர் பெருமக்களா? இல்லை. வித்துவான் பண்டிதர்களா? அதுதான் இல்லை. இதில் மிகப் பிரதானமானவர்கள் நீதிபதிகளும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும்!

தமிழ் ஆராய்ச்சியை எந்த மொழியில் இவர்கள் செய்யப் போகிறார்கள்? தமிழிலா? இல்லை; ஆங்கிலத்தில். இதற்கு எத்தனையோ சமாதானங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவை எல்லாமே நகைப்பிற்குரியன. ஒரு மொழியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி இன்னொரு மொழியில் நடத்தப்படுவது, உலகில் இதுவே முதலாவதாயிருக்கலாம்.

தமிழ் தெரிந்தவர்கள் வெளியே, ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் உள்ளே. பாரதி இன்று உயிரோடு இருந்திருப்பான் ஆயின், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் வாசலிலே நின்று, “என்று மடியும் எங்கள் அடிமையின் மோகம். என்றெறமதன்னை கைவிலங்குகள் போகும்” என்று கதறிக் கதறிக் செத்திருப்பானே!

இவர்களுக்கும் தமிழுக்குந்தான் உள்ள சம்மந்தம் என்ன? சில மகாநாடுகளில் தமிழில் கதைத்திருக்கிறார்கள். சிலரைப் பேசிமிருக்கிறார்கள். அவ்வாறுதான்? ஐயோ தமிழே, நீ கொடுத்து வைத்தது இவ்வளவுதானா?

தமிழின் பெயரால் ஆங்கிலத்தில் மகாநாடு. தங்கள் ஆங்கில வன்மையை, சட்டவாதத்தை எடுத்துரைக்க - தொகுத்துரைக்க நீதிபதிகளும், சட்டவாதிகளான பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் மலேசியாவில் கூடுகிறார்கள் - உயர் நீதிமன்றம் அமைக்கிறார்கள். இந்த நீதிமன்றத்தை அமைப்பவர்கள் பிரித்தானியரும், அமெரிக்கரும். இந்த நீதிமன்றத்தில் சில தமிழ் விரிவுரையாளர்களும் 'ஜூரி'களாக நியமனம் பெறுகிறார்கள். இங்கேதான் தமிழ் விசாரிக்கப்பட, ஆராயப்பட விருக்கிறது.

இலங்கையில் நடைபெற்ற இதுதன் தயாரிப்புக் கூட்டம் தமிழர் வாழ் பிரதேசத்திலா நடந்தது? கறுவாக்காட்டில் அல்லவா?

இன்று தமிழ் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் சிருஷ்டி இலக்கியகாரர்கள் இம் மகாநாடு சம்பந்தமாக கலந்தாலோசிக்கப்பட்டார்களா? எழுத்தாளர் நிறுவனங்கள் இம் மகாநாட்டில் பங்குபற்ற அழைக்கப்பட்டனவா? இவர்கள் தமிழைத் தீண்டத் தகாதவர்கள் என ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டார்களா? அல்லது சினிமாக் கவிஞர்களுடன் இவர்களுக்கென்ன சரியாசனம் என்று முடிவெடுக்கப்பட்டதா?

இந்தத் தமிழ் வழக்குரை காதை நடைபெறும் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததே இந்த மகாநாட்டின் நோக்கத்தை அம்பலப்படுத்துகிறது.

நூற்றுவர் சபையிலே திரௌபதி. ஆங்கிலேயர் சபையிலே தமிழ் அணங்கு. இந்தச் சூதாட்டத்தில் இழப்பதோ...?

வாசகர் கவனத்திற்கு

மே மலர் தயாரிப்பு வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதால் 'வசந்தம்' ஏப்ரல் இதழ் வெளிவர மாட்டாது என்பதை வாசக நேயர்களுக்கு அறியத்தருகிறோம்:

ஆசிரியர் குழு
'வசந்தம்'

பல்கலைக்கழக விசாரணைக் கமிஷன் அறிக்கை:
ஓர் குறிப்பு.

மலையைக் கெல்லி எலியைப் பிடித்தனர்!

நீந்தப் பகிரங்க விசாரணைக் குழுவின் கடமையும் அதிக சிரமமும்; பணமும் சிந்தனையும் கொண்டதே.

அண்மையில் வெளிவந்த பல்கலைக்கழக விசாரணைக்குழு அறிக்கையின் சிபார்சுகள் உயர்தரக் கல்வியின் எதிர்காலத்துக்கு மிக முக்கியமானவை. இதற்காகச் செலவான சிரமமும், பணமும் கொஞ்சமல்ல. ஆனால் சிந்தனையோ போதாது.

மாணவர் வேலை நிறுத்தத்துக்கான காரணங்களை விரிவாக ஆராயும் அறிக்கையைக் குறை கூறுவதாகவும் எண்ணப்படலாம். ஆனால் இடநெருக்கடியே வேலை நிறுத்தத்துக்கு மூல காரணம் என்றும் இதுவே பிற காரணங்களுக்கு எல்லாம் பிறப்பிடமென்றும் அறிக்கை கூறுகிறது.

இக் காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்க ஒரு விசாரணைக்குழு வேண்டியதில்லை. இம் முடிவை ஒரு புது மாணவனிடமிருந்தோ நிலைமையை நன்றாக அறிந்த பொதுசனமோ, காட்டியிருக்க முடியும்.

1000 மாணவர்களுக்கு இட வசதியுள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் 5000 மாணவர்கள் பயில்வதினால் இடநெருக்கடி ஏற்படுவது

மாணவர் வேலை நிறுத்தத்திற்கு உடனடியான காரணமேயல்லாமல், மூல காரணமல்ல.

மூலகாரணம் அரசாங்கத்தின் பல்கலைக்கழகக் கல்விக் கொள்கையேயாகும். முதல் துணை வேந்தர் காலநூ சென்ற சேர். ஐவர் ஜெனிங்சின் ஆலோசனைப்படி 1942-ல் டி. எஸ். செனநாயக்கா தலைமையில் இயங்கிய அரசாங்கம் இலங்கையில் பல்கலைக்கழகத்தினை நிறுவியது. அதனால் ஒரு பல்கலைக்கழகமே இருக்க வேண்டுமென்றும் சகல மாணவர்களும் அங்கு வசித்துப் பயிலும் வாய்ப்புப் பெறுவார்கள் என்பதும் பெறப்படுகிறது. எனவே வசதியுள்ள பணம் படைத்தவர்களுக்குத்தான் பல்கலைக்கழகக் கல்வி என்ற நிலை உருவாகியது.

இதற்குப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி மாணவர்கள் உட்படச் சகல முற்போக்குச் சக்திகளும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்துப் பரந்த சனநாயக அடிப்படையில் பல்கலைக்கழகம் வேண்டும் என்று பாடுபட்டன. இணைக்கப்பட்ட கல்லூரிகளிலோ அன்றிப் பல்கலைக்கழகத்திலோ வாசம் செய்யாதவர்கள் தேர்வுகளில் தோற்ற உரிமை தரப்பட வேண்டும் என்பதே இவர்கள் கோரிக்கையாகும். ஆனால்

இக் கருத்துக்கள் பல்கலைக் கழகக் கல்வியை மலிவாக்குவதாகக் கருதப்பட்டன. உண்மையாக கேம்பிரிச், ஒக்ஸ்வேட் பல்கலைக்கழகங்கள்விட்ட தவறையிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் விடமாட்டாது என்று சேர் ஐவர் ஜெனினிங்ஸ் புழுகியும் விட்டார்.

இதன் கருத்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் பணம் படைத்தவர்களுக்கான பல்கலைக்கழகங்களுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக இருக்கும் என்பதே.

பல்கலைக்கழகத்து ஊழல்களை விசாரணை செய்யும் காலத்தில் இதன் ஸ்தாபகர் சேர் ஐவர் கண்முடியது ஒரு சரித்திர நியதியே. இதைப் பலப்படுத்துவது போல இலங்கை உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பை பிரிவுக் கவுண்டில் - சதி வழக்கில் நிராகரித்தது. இவைதான் ஐவரின் இலங்கை அரசியல் அமைப்பு முறையின் கீழ் எங்கள் சுதந்திரத்தின் பெலவீனத்தைக் காட்டுவதாகும்.

விசாரணைக்குழு, குற்றத்தைப் பங்கு போட்டுப் பல்வேறு பகுதிகளில் காட்டுவதோடு மாய்ந்து மருந்து கூறுகிறது.

துணைவேந்தரைப் பொறுத்தவரையில் வெவ்வேறு காலங்களில் அதிகாரத்தில் இருந்த அரசாங்கங்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றி பிடுக்கினார் என்று தெரிகிறது. ஆனால் சேர். நீக்கலஸ் அட்டிசுக்கலை ஓர் எதேச்சாதிகார மனப்பான்மை உள்ளவர். ஒரு பல்கலைக்கழகத்திலும் பார்க்க சைனியத்துக்குத்தான் பொருத்தமானவர் என்ற நாடறிந்த விஷயத்தை

அறிக்கை கூறவில்லை.

அறிக்கை, துணைவேந்தர் அவர்களைத் தொடர்ந்து பதவியில் அமர வைத்தும், சில விரிவுரையாளர்களை வெறும் எச்சரிக்கையோடு விட்டும், மாணவ தலைவர்களைப் பொறுத்தவரையில் கடுமையான ஒழுங்கு நடவடிக்கையையும் செய்கிறது. சிபார்சு இதுதான் பாரபட்சமற்ற முறையில் விசாரணை செய்பவர்கள் மாணவரீது காட்டும் நீதி முறையா?

பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் கற்பிப்பதற்கு இடம் தந்து அரசியல் நடவடிக்கைக்கும் கருத்துப் பரிமாறலுக்கும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறது அறிக்கை. இதனால் நம் பல்கலைக்கழகம் மகாவித்தியாலத்தின் தரத்திற்கு தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது!

அறிக்கை நாளிக்கும் பிரச்சனை என்னவெனில் வெளியார் அரசியல் நோக்கங்கள் இதில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதே. இதைப் பயன்படுத்திப் புதினத்தாள்களும் இதை மட்டும் கொட்டை எழுத்துக்களில் விளம்பரப்படுத்துகின்றன.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் பேராதனை வாடி வீட்டுக்கும் தொடர்புண்டாக்கி உருவாக்கும் கயிறு திரிப்பு துப்பறியும் நவீனமாகாமே தவிர உண்மைகாண உத்தியோக பூர்வமாக நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக் குழுவுக்குப் பெருமை தருவதாகாது. ஆனால் விசாரணைக் குழு அறிக்கைகளும் வாசிக்கச் சுவரஸ்சியமாக இருக்கவேண்டுமானால்!

பிரமுகரும் பொதுசனமும்

பிரமுகர்:- என்ன, யாழ்ப்பாண

மாநகர சபை வட்டாரங்களை
இருபத்தந்தாகக் கூட்டப்
போகிறார்களாமே!

பொதுசனம்:- அப்படியா! அப்ப

இருபத்தந்தைமேயர் மாருக்கு
ஆடயிருக்கு.

உலகின் பிரபல டொக்டர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு மகா நாடு கூடினர். அதில்கலந்துகொள்ள டொக்டர் சிக்மண்ட் பிராய்டும் சென்றிருந்தார். அப்பொழுது பிரபலம் பெற்றிருந்த பிரபலமிருக வைத்தியரும் மகா நாட்டில் கலந்து கொண்டார். பிராய்டின் பிர சங்கம் முடிந்ததும், “நீங்கள் ஒரு மிருகவைத்தியரா?” என பிராய்டைக் கேட்டார் மிருகவைத்தியர். உடனே பிராய்ட் அவரைக் கேட்டார்: “ஆமாம்! நான் ஒரு மிருகவைத்தியர் தான். உமக்கு ஏதாவது நோயுண்டா?”

ஆயிரத்தில் ஒருத்தி!

சினிமாவில் ஈடிப்பதற்குப் புதுமுகங்கள் தேவை என்ற பத்திரிகை விளம்பரத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஆந்திராவிலிருந்து சென்னைக்கு ஒரு அழகிய இளம் பெண் வந்திருந்தாள். சென்னையில் எல்லா ஸ்தலமேயாக்களிலும் ஈடிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கேட்டு மிகவும் ஏமாற்றமடைந்தாள். எல்லாவற்றையும் இழந்து அவள் சாப்பிடுவதற்கு வழியின்றி கடைசியில் தான் உடுத்தியிருந்த சேலையை விற்பதற்கு விலை பேசினாள்.

— பத்திரிகைச் செய்தி

சீரக்கவும்

அழவும்

சிந்திக்கவும்

சித்திரம்: சந்தர்

வாத்தியாரும் மாணவனும்
உபாத்தியாயர்: “நாம் ஏன் தண்ணீரை முடிவைத்துக் குடிக்க வேண்டும்”

மாணவன்:

“முடிவைக்காவிட்டால் தண்ணீரெல்லாம் ஆவியாகப் போய்விடும். பிறகு நாங்கள் குடிக்கத் தண்ணீர் கிடைக்காது.

○ ஓரங்க நாடகம். (சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)
இளங்கோவடிகள் மன்னிக்கவும்

சீனிமாவதிகாரம்

சீ. சாத்தனார்

காட்சி: இரண்டு

இடம்: கண்ணகி வீடு.

[நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டதும், கண்ணகி எட்டிப் பார்க்கிறாள். அங்கே கோபாலன் நிற்கிறான்]

கண்ணகி: ஆ... நீங்களா! (அவிழ்ந்திருந்த கூந்தலை அள்ளிக் கட்டிக்கொண்டு) ஏன் அப்படியே நிற்கிறியள். வாருங்கோவன்.

கோபா: (கைகளால் முகத்தைப் பொத்தியபடியே) கண்ணகி என்னை மன்னித்துவிடு.

கண்ணகி: என்ன கதை கதைக்கிறியள். உங்களை நான் மன்னிக்கிறதா. நீங்கள் வீட்டுக்கு வந்ததே போதும். (முகத்தைப் பொத்திய கோபாலனின் கைகளை எடுத்துவிட்டு) ஏன் அழுகிறியள். ஆரும் பார்த்தாலும் பகிடி பண்ணப் போகினை.

கோபா: (முகக்கைச் சீறிவிட்டு) கல்யாணம் முடிஞ்சதும் நல்ல சீலை சட்டையோடை நகையெல்லாம் போட்டு வெட்சுமி போல எவ்வளவு வடிவாய் இருந்த நீ இண்டைக்கு இந்தக் கோலத்திலே நிக்கிறியே! அண்டைக்கு எனக்கு முன்னாலே பயந்து வெட்கப்பட்டு என்ரை பேய்த்தனத்துக்கெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு இருந்தாயே!

கண்: என்ரைகோலத்தைப் பற்றிச் சொல்லுறியள், பட்டு வேட்டி சால்வையோடை கையிலே மணிக்கூடும், மோதிரமுமாய்ப் போலிங்கள் இண்டைக்கு என்ன கோலத்திலே வந்திருக்கிறியள் எண்டு நான் கடசிவரையும் கேட்க மாட்டன். உங்கடை சந்தோஷத்துக்கு எதையெண்டாலும் செய்யட்டும் என்றுதான் நினைச்சிருந்தனான்.

கோபா: கண்ணகி எல்லாப் பெண்களும் போலதான் நீயும் இருப்பாய் என்று எண்ணியிருந்தேன். இவ்வளவு கீழ்த்தரமான செய்கையைச் செய்த பின்பும் உண்மையான ஆள் புடன் வரவேற்கிறாயே! நீயல்லவா பெண் குலத்தின் பெருமை. இப்படிப்பட்ட தூய உள்ளம் படைத்த உன்னையா விட்டுச் சென்றேன்.

கண்: என்ன! படத்திலே பேசிறது போலே பேசிறியனே!

கோபா: சி! இந்தப் பரமும் படங்களைப் பார்த்து அதே மாதிரிப் பேசிப் பழக்கப்பட்டுப் போச்சு.

கண்: இதென்ன தலையெல்லாம் ஒரு நிறமாய்க் கிடக்கு.

கோபா: அதை ஏன் கேக்கிறாய் தலை மயிரைச் சுருட்டுவித்தேன். என்னவோ எண்ணையெல்லாம் தந்தாங்கள் பூசினேன். மயிரெல்லாம் செம்பட நிறமாய்ப் போய்ச்சு. இதையெல்லாம் செய்துவிட்டு உன் முகத்திலே முழிக்கிறனே! ஒரு சொட்டுப் பொலிடோல் எண்டாலும் குடிச்சுச் செய்திருக்கலாமே?

கண்: அப்பியெல்லாம் சொல்லாதேயுங்கோ. நீங்கள் எப்பிடி எண்டாலும் என்னிட்டை வருவியள் எண்டு எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை. என்றை ஐயா என்னை ஏசும் போதெல்லாம் நான் இப்படித்தான் சொல்லுவன். என்னிலை உங்களுக்கு உண்மையான அன்பிருந்ததினால்தான் திரும்பி வந்தீர்கள்....

கோபா: கண்ணகி நீ எனக்குக் கொடுத்து அனுப்பியிருந்த நகை எல்லாத்தையும் எதற்காகச் செலவு செய்தன் தெரியுமா. சிநேகிதப் பொடியருடன் சேர்ந்து ஊர் ஊராய்ச் சினிமாவிலே சுத்தினன். என்றை வாழ்க்கையில் எந்தப் படமெண்டாலும் முதல் ரிக்கற் வாங்காவிட்டால் எனக்கு நிம்மதியே இராது. படத்திலே ஒருத்தன் நல்ல சேட் போட்டுக்கொண்டு வந்தால் உடனே எங்கை தேடியெண்டாலும் அதைப்போலே வாங்கிப் போட்டிடுவன். சனி, ரூயிற்று, போயா தினங்களிலே நாலு ஷோவும் பாப்பேன். சிநேகிதர்களெண்டு எனக்குக் கொஞ்சப்பேர் வந்து வாய்ச்சாங்களே பாவினள். அந்த விசிலடிச்சான் குஞ்சுகளுக்கு எல்லாச் சிலவுகளும் பாக்கிறதும் சிவாஜியின் படமொன்று கொழும்பில் ஓடும்போது யாழ்ப்பாணத்துக்கு வர ஒரு கிழமை ஆகுமெண்டு தெரிஞ்சபடியால் உடனே 'றிற்றேன்' ரிக்கற்றில் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன்.

கண்: நடந்த கதையெல்லாம் ஏன் இப்ப பழங் குப்பையைக் கிளறினது போலே கிளறுறியள். நடக்கவேண்டியதைப் பாக்கிறதற்கு

கோபா: சீ... நானும் ஒரு மனுசனா. என்னை நினைக்க எனக்கே வெக்கமாயிருக்கு. சினிமா சினிமா எண்டு வீணா அழிஞ்சதுதான் மிச்சம். சினிமாவிலே வாறவங்களைப்போல வாழவேண்டுமெண்டு நினைச்சு ஏமாந்திட்டன். எனக்கு மற்ற வையின்றை முகத்திலே முழிக்க வெட்கமாயிருக்கு.

கண்: நெடுகலும் கதைத்துக்கொண்டு நிக்காமல் வாருங்கோ. என்னட்டை ஒரு சோடி காப்புத்தான் மிச்சம் கிடக்கு. அதிலே ஒரு காப்பைக் கொண்டு போய் வித்திட்டு உங்களுக்கு உடுப்புகளும் எடுத்துக்கொண்டு வாருங்கோ.

கோபா: கண்ணகி. எனக்கேன் உடுப்பு. அந்தக் காப்பை வித்து ஒரு சின்னக் கடை எண்டாலும் துவங்குவம்.

கண்: ஓ அதுதான் நல்லது. குளிச்சுச் சாப்பிட்டிட்டு போங்கோ

காட்சி: ஐந்து இடம்; சினிமாத் தியேட்டர்

[காப்பு விற்க யாழ்ப்பாணம் வந்த கோபாலன் தியேட்டர் முதலாளியின் மனைவியினுடைய காப்பை திருடியதென்று பொலீசில் அடைக்கப்பட்டதை அறிந்து கண்ணகி தியேட்டருக்கு வருகிறாள்]

[“ஏய் கியூவில் நின்று போ நாங்கள் வந்த நேரம் துவங்கி நிக்கிறம். நீ நேரை பாக்கப் பாக்கிறாய்]

திரைக்குப் பின்னால் பெண்களின் குரல் கேட்கிறது.

கண்ணகி: நான் முதலாளியைப் பாக்கவேணும். எங்கே அவர்? (அவள் எல்லோரையும் விலத்திவிட்டு உள்ளே செல்கின்றாள்.)

தியேட்டர் முதலாளி: ஆர் நீ என்ன வேண்டும்?

கண்ணகி: என்றை புருஷனைக் களவெடுத்ததெண்டு பொலிசிலே பிடிச்சு அடைச்சிருக்கிறியளாமே!

முதலா: ஓம். அவன் என்றை பெண்சாதியின் காப்பைக் களவெடுத்தவன். கள்ள ராஸ்கல். (பல்லை நெருடுகின்றார்.)

கண்: நீங்கள் பொய் சொல்லறியள். அவர் அப்பிடிச் செய்ய மாட்டார்.

முதலா: நகைக் கடையிலே காப்பை விக்கயிக்கை கையும் களவு மாய் பிடிப்பட்டிருக்கிறாள்.

கண்: இல்லை. அது என்றை காப்பு. அந்தச் சோடியிலே ஒண்டு இஞ்சை இருக்கு. (கையில் எடுத்துக் காட்டுகிறாள்.)

முதலா: நீயும் பொய் சொல்லுறாய்; உன்னையும் பொலிசிலே பிடிச்சுக் குடுத்திடுவன்.

கண்: கண்டறியாத படங்களை யெல்லாம் காட்டி, என்றை புருஷனை நாசமாக்கி பொலிசிலையும் பிடிச்சு அடைச்சுப் போட்டு என்னையும் பொலிசிலே பிடிச்சுக் குடுக்கப் போறியோ? நீங்களெல்லாம் பிடிசாம்பலாய்ப் போவியள். என்றை புருஷன் இந்த நிலைக்கு வந்தது இந்தப் படங்களால்தான்.

முதலா: இந்த விசாரியைப் பிடிச்சு வெளியிலே கலையுங்கோடா (முதலாளி ஆத்திரத்துடன் உறுமுுகிறார்)

கண்: ஆரை விசரி என்று சொல்லுறாய். இந்தா! இந்தாக் காப்பையும் வச்சு நல்லாத் தின். அழிஞ்சு போவாரே!

[கையிலுள்ள காப்பை முதலாளியின் முகத்தில் வீசி எறிந்து விட்டு வெளியே வருகிறாள். நெருப்பாக எரிந்துகொண்டிருக்கும் வெய்யிலில் சனங்கள் மெட்னி ஷோவுக்காக வெந்து கொண்டு நிற்கிறார்கள்.]

— திரை.

ஏழ்மையினால் . . . . .

மூலம்:

புவன் றுப்போ

தமிழில்:

அ. கந்தசாமி

எங்கள் குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரை, நிலைமைகள் எல்லாமே பரவலாக சீர்கெட்டுக் கொண்டே போகின்றன. சென்ற கிழமைதான் என்னுடைய மாமி இறந்துபோனார். அவளைப் புதைத்த பின்பு துயரமான நினைவுகளினின்றும் நாங்கள் சிறிது சிறிதாக விடுபட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அடுத்த சனிக்கிழமையன்று திடீரென்று வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக மழை கொட்டத் தொடங்கியது. வெளியே வெய்யிலில் காய்ந்து கொண்டிருந்த எங்கள் குடும்பத்தின் ஒரே உணவான கோதுமை மணிகளுக்கு இந்த மழை நீரால் நிச்சயமாக வாழ்வு கிடைக்கப் போவதில்லை. மழையோடு கூட விரைவில் புயலும் வீசத் தொடங்கவே அந்தத் தானியங்களை முடிப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு சிறிய சந்தர்ப்பம் தானும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதுபற்றியே எந்தநேரத்தையின் ஆற்றாமை கோபமாக உருவெடுத்தது. ஆனால் எங்கள்

ளால் செய்ய முடிந்ததெல்லாம் இந்தக் குடிசைத் தாழ்வாரத்தின்கீழ் கூட்டமாக முடங்கிக் கொண்டே மழையால் கோதுமைக்கு ஏற்படும் அழிவை கண்ணாரக் கண்டுகொண்டு இருந்த ஒன்றேதான்.

நேற்றுத்தான் என்னுடைய தங்கை தாஷாவின் ஒரே பசுவையும் ஆற்றுநீர் அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டதைக் கண்டுபிடித்தோம். அந்தப் பசு அவளுடைய பன்னிரண்டாவது பிறந்த தினத்தன்று எம் தந்தையாரால் கொடுக்கப்பட்டது.

முன்று இரவுகளுக்கு முன்பிருந்தே இந்த ஆறு படிப்படியாக உயர்ந்து கொண்டிருந்தது அப்போது நான் நித்திரையாக இருந்தேன். அலைகள் கரையோடு மோதுகின்ற பேரிரைச்சலில் வீட்டுக் கூரையே என்மீது பொறிந்து விட்டதோ என்ற கனவு எண்ணத்தில் நித்திரை முறிந்து படுக்கையை விட்டுத் தள்ளி எழுந்தேன். சப்தம் ஆற்ற

நில் இருந்து வருவது தெளிவானதும் அந்த ஓசையின் தாலாட்டிலேயே மீண்டும் நித்திரையானேன்.

பின்பு காலையில் நான் கண் விழித்தபோது வானத்தைக் கார்மேகம் பார்த்து முடியிருந்தது. ஆற்றின் ஓசை முன்னையவிட அதிகமாக இருந்தது. அந்த நெருக்கமான ஓசையோடு கூடவே சகிக்கமுடியாத ஒரு வித நாற்றமும் குமைந்து காற்றில் இழைந்து கொண்டிருந்தது. அதனைப் பார்ப்பதற்கு நான் வெளியே சென்றபோது ஆற்று நீர் கரையை மீறிக்கொண்டு வெளியே பாய்ந்து சிறிது சிறிதாக வீதியையும் தாண்டி, 'மேளம்' என்று எங்கள் அயலவர்களால் அழைக்கப்படும் அந்தப் பெண்ணின் வீட்டிற்குள் சென்றுகொண்டிருந்தது. வீட்டுத் தொழுவத்தின் படிகளில் தண்ணீர் மோதலின் ஓசை தெளிவாகக் கேட்டது. மேளம் அங்கு மிங்குமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தாள். தொழுவத்திலுள்ள சிறிய கோழிக் குஞ்சுகளையெல்லாம் நீரில் முழுகாது காப்பாற்ற தெருவீதிக்கு கொண்டு வந்து சேர்ந்தாள்.

இங்கிருந்து மறுபுறம் மாமி 'ஐசிர்தாஸ்' வீட்டிற்கு அருகாமையில் உள்ள வளவில் நின்ற புளிய மரத்தைக் காணவில்லை. அது ஒன்றுதான் எங்

கள் கிராமத்தில் உள்ள ஒரே மரம். மிகப் பெரிய மரமும் கூட. இதையும் இந்த ஆறுதான் அடித்துக்கொண்டு போயிருக்குமென்றால் இந்த நீர்ப் பெருக்கந்தான் இத்தனை வருடங்களில் ஏற்பட்டவற்றில் மிகப் பெரியது என்பது எவருக்கும் புரியும்.

நானும் என் தங்கையும் மீண்டும் மலை நேரத்தில் அங்கு போனோம்! தண்ணீர் அசுத்தமாயும் கடினமாயும் காணப்பட்டது. பாலம் இருந்திருக்க வேண்டிய உயரத்திற்கு மேலே தீர் தளும்பிக் கொண்டிருந்தது. நாங்கள் மணிக் கணக்கில் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். களைப்பே ஏற்படவில்லை. பின்னர் கிராமத்தவர்கள் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள் என்பதைக் கேட்கும் ஆய்வில் பக்கத்துக் கால்வாய் வழியே நடந்து சென்றோம். ஆற்றிற்கு அருகாகச் செல்வையில் அலைபோல உக்கிரமடைந்து கொண்டிருந்தது. அவர்கள் உதடுகளின் அசைவை மட்டுமே எங்களால் காண முடிந்தது. அவர்கள் பேசின் ஒரு சொல்தானும் எங்கள் செவிகளுக்கு எட்டவில்லை. அவர்கள் கால்வாயினூடே ஆற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்! எவ்வளவு சேதத்தை இந்த ஆறு செய்திருக்கும் என்ற விபரத்தை அவர்கள் விழிகள் கணக்குப் போட்டுக்கொண்ட

டிருந்தன. இப்போதுதான் தங்கை தாஷாவின் பிறந்தநாட்பரிசான அந்த மாடு மறைந்த மரமும் எனக்குப் புரிந்தது. எத்தனை அழகான மாடு! அதனுடைய கண்கள் கவர்ச்சியானவை. செவிகளில் ஒன்று துல்லியமான வெள்ளை. மற்றது இளஞ்சிவப்பு நிறம்.

ஆறு முன்னையப் போல் அமைதியாக இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டும் அது எதற்காக ஆற்றைக் கடக்க முயற்சிக்க வேண்டும்? இது எனக்கு விளங்கவேயில்லை! அது நித்திரையிலேயே நடந்து போய் ஆற்று நீரில் உணர்வு தெரியாமலேயே அமிழ்ந்திருக்குமோ? ஏதாவது காரணம் வேண்டுமே! வழக்கத்தில் நான்தான் அதனை நித்திரையால் எழுப்பி மேய்ச்சலுக்கு வெளியே அனுப்புவேன். இல்லாவிட்டால் நாள் முழுவதும் கண்களை மூடியபடி மற்றைய மாடுகளைப்போல் முச்செறிந்து கொண்டே தூங்கி விழுந்துகொண்டிருக்கும். உண்மையில் இதுதான் நடந்திருக்க வேண்டும். அது நித்திரை நிலையிலேயே நடந்து இருப்பளவு தண்ணீர் வரை சென்றிருக்க வேண்டும். கண்ணிழித்து பயத்தினால் வெளியேவர முயலும் போது தண்ணீர் அதனை அடித்து விழுத்தி உருட்டிச் சென்றிருக்கலாம். நான் நினைக்கிறேன், அது உதவிக்காகக்

கூடக் கதறியிருக்கலாம். ஆனால் அது கடவுளுக்கு மட்டுமே கேட்டிருக்க வேண்டும்.

வழியில் நாங்கள் ஒரு மனிதனைச் சந்தித்தோம்! அவன் எங்கள் மாட்டை ஆறு அடித்துச் செல்லும்போது தான் கண்டது கக்கூறினான்! ஒரு கன்றையும் அது தன்னுடன் கொண்டு செல்லவில்லையா என வினவினான். அவனுடைய ரூபுக்கத்தில் இப்படியொரு கேள்விக்கு இடமிருக்கவில்லை. ஒரு புள்ளி போட்டி மாடு குளம்புகள் காற்றில் மிக்க நீரோட்டத்தோடு அவனைக் கடந்து சென்றது அவன் நினைவில் இருந்தது. பின்னர் குளம்புகளோ கொம்புகளோ எதுவுமே தெரியாது அது தாழ்ந்தே போயிருக்க வேண்டும். விற்ற குக்காக நீரில் மிதந்து சென்ற மரத்துண்டுகளையும் கிளைகளையும் கரைக்கு எடுப்பதில் அவன் கவனமாக இருந்தான். அந்தப் பக்மீண்டும் நீர்ப்பரப்பில் தென்பட்டதா என்று பார்ப்பதற்கு அன்னுக்கு நேரமிருக்கவில்லை.

அந்தக் கன்றாவது இப்போது உயிருடன் தான் இருக்கிறதா அன்றி தாயையே பின்பற்றி ஆற்றோடு சென்று விட்டதா என்பது பற்றியும் எனக்குத் தெரியாது. அந்த இரண்டு ஜீவன்களும் உயிரோடு இருந்தால், ஆண்டவன் காப்பாற்றட்டும்.

இல்லாவிட்டால் நாங்கள் முன்னர் பட்ட கஷ்டங்களை பெல்லாம் மீண்டும் அனுபவிக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிடக்கூடும். இப்போ என் தங்கையின் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக எதுவுமே இல்லை. அவளுக்காக இந்த மாட்டை வாங்குவதற்கே என் தந்தை மிகக் கடினமாக உழைக்க வேண்டியிருந்தது. தாஷாவிற்ரு இந்தச் சிறிய முதலீடாவது இருந்தால் அவள் என்னுடைய மற்றச் சகோதரிகளைப் போல வேசியாக மாறமாட்டாள் என்று அவர் நம்பினார்.

என்னுடைய தகப்பனார் கூறுகிறபடி நாங்கள் மிகவும் ஏழைகளாக இருந்தமையாற்தான் அவர்கள் கெட்டுப் போயிருக்க வேண்டும். அவர்கள் சிறுபெண்களாக இருந்தபோதே முணுமுணுப்புக்கள் எழுந்துவிட்டன. பெரிய பெண்களாக வளர்ந்த போது அவர்களுக்கு தெரியாத கெட்ட செயல்கள் எதுவுமே மிச்சமில்லை. அவற்றையெல்லாம் மிக விரைவிலேயே கற்றும் கொண்டார்கள். சமுதாயத்தின் மிகக் கேவலமான மனிதர்களோடெல்லாம் அவர்கள் சுற்றிவரத் தொடங்கினார்கள். நடு இரவு வேளைகளில் வெளியே இருந்து எழும் ஆண்களின் மெல்லிய 'விசில்' ஓசைகளை யெல்லாம் இனம் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் அவர்களுக்கு இருந்தது. பின்னர்

பகல் வேளைகளிலும் அவர்கள் வெளியே போய்வரத் தலைப்பட்டனர். ஆற்றில் நீரெடுத்து வரும் சாக்கில் அவர்கள் இரண்டொரு நிமிடங்களுக்கு ஒரு முறை வீட்டை விட்டு வெளியேறுவர். நதிக் கரையின் மறைவான பகுதிகளில் நிர்வாண வேஷத்தில் அவர்கள் உடல்கள் ஆண்களின் படுக்கைகளாகி.....

முடிவாகத் தந்தையார் அவர்களை வீட்டை விட்டே துரத்தி விட்டார். அவரும் தன்னால் முடிந்தவரை சகித்துக் கொண்டே வந்தார். இறுதியாக நிலமையே பொறுமையின் எல்லையையே மிஞ்சிவிடவே அவர்களை தெருவிலேயே பிடித்து விட்டு விட்டார். அவர்கள் எங்கோ போனதாகக் கேள்வி. இடம் மட்டும் எனக்கு தெளிவில்லை. ஆனால் அவர்கள் மிகவும் கெட்டுப் போனார்கள். இதுமட்டும் உறுதி.

அவர்களை நினைவில் கொண்டு தான் என் தந்தை தாஷாவைப் பற்றி மிகவும் கவலைப்பட்டார். என்னுடைய மற்றச் சகோதரிகளைப் போல கெட்டழிந்து போகாது, நேர்மையாக வளர்ந்து ஒரு நல்லவனைத் திருமணஞ்செய்து அவள் வாழவேண்டும் என்பதே அவர் ஆசை. அந்தப் பசுமட்டும் இருந்தால் அவள் வளரும் வரை ஒரு ஆதாரமாக

இருந்திருக்கும். நாங்கள் எவ்வளவு கொடுமையான ஏழைகள் என்பதை அவள் உணராமலேயே வளர்ந்திருப்பாள். யாராவது இந்த அழகான பசுவைப் பெறுவதற்காகவே அவளைத் திருமணம் செய்ய முன்வந்திருப்பார். ஆனால் இப்போ நிலைமையே வேறுகிவிட்டது.

இப்போது எழுகின்ற ஒரே நம்பிக்கை கூட அந்தச் சிறிய கன்றாவது உயிரோடு தப்பியிருக்கக் கூடாதா என்ற எண்ணத்தில் பிறப்பதுதான். கடவுளே இது தாயைப் பின்பற்றி ஆற்றை நோக்கி செல்லாதிருப்பதற்கு எண்ணியிருக்கக் கூடாதா? அந்தக் கன்று இறந்திருந்தால் தாஷா கெடுவதற்கு இன்னும் சிறிதளவு தூரந்தான்.

எங்களது தாயாரது குடும்பத்தில் இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு மேலாக என்னுடைய சகோதரிகளைப்போன்ற சீர்குலைந்த பெண்கள் பிறந்ததேயில்லை. எல்லாருமே கடவுளுக்குப் பயந்த மிக நல்ல குடும்பப் பெண்கள். இந்த நல்ல குடும்பத்தில் வந்த என் தாயார்க்கு இப்படிப்பட்ட பெண்களைப் பெறும்படியான தண்டனையை ஆண்டவன் ஏன் தான் கொடுத்தானோ? அடுத்தடுத்து வேசிகளையே பெண்களாகப் பெறுவதற்கு அம்மா என்னதான் பாவம் செய்திருப்பாள்! அவளால் தான்

செய்ததாகக் கூறக்கூடிய ஒரு பாவத்தையோ, தீய செயலையோ நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. இப்பெண்களையும் எண்ணுந்தோறும் 'கடவுள் அவர்களைக் காப்பாற்றட்டும்' என்று கண்ணீருக்கிடையே விம்முവാள்.

அவர்களைப்பற்றிச் சிந்திப்பதே உபயோகமற்ற செயல் என்று தந்தை கூறுவார். உண்மைதான்; அவர்கள் அவ்வளவிற்குக் கெட்டு விட்டார்கள். நாங்கள் கவலைப்பட வேண்டிய தெல்லாம் எஞ்சியுள்ள தாஷாவைப் பற்றித்தான். அவள் வேகமாக வளர்கிறாள். மற்றச் சகோதரிகளைப் போலவே அவள் இளமையில் மதாளித்து அழகு கொழிக்க நின்றாள். வெறியூட்டும் அவளின் அழகை அடக்கடி பார்க்கவேண்டும் போல்....

தாஷாவே என் தந்தையின் மிகப் பெரிய கவலையா இருந்தாள்.

“ஆமாம், அவளைப் பார்க்கிற எவருக்குமே அவள் கண்ணிறைந்த பெண்தான். நீ பார்த்துக் கொண்டேயிரு, அவளும் தன் சகோதரிகளைப் போலவே என்றாவது ஒருநாள் கெட்டழிந்தே போவாள்.” என்று துன்பப் பெருமூச்சுக் கிடையே அவர் கூறுவார்.

இப்போது தாஷா அழுது கொண்டிருக்கிறாள். மாட்டை.

ஆறு அடித்துச் சென்றுவிட்டதும், அது மீளப் போவதில்லையென்பதும் அவளுக்குத் தெளிவாகிவிட்டது. ரோசாப்பூவின் நிறத்திலே உடையணிந்து இங்கே, எனக்குப் பக்கத்திலேயே நின்றபடி ஆற்றைப் பார்த்து அழுது கொண்டிருக்கிறாள். அவள் உள்ளேயிருந்து ஒரு ஆறு உடைப்பெடுத்துப் பெருகுமாப் போல் விழிகளினின்றும் உவர் நீர் சொரிகிறது.

நான் அவளை அணைத்து ஆறு தல் படுத்த முயல்கிறேன். அவ

ளால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆற்று நீர் கரையோடு மோதுவதைப்போல் விம்மலொலியோடு அவளுடைய அழுகை கூடுகிறது. ஆற்று நீரோ பெருகிக்கொண்டேயிருக்கிறது. அசுத்தமான அந்த நீரின் அலைகள் வீசியெறிகின்ற துமிகள் காற்றோடு கலந்து அவள் முகத்திலே தெறிக்கின்றன. அவள் நெஞ்சம் அவளை அழிப்பது போல விம்மித் தாழ்கின்றது.

ஒளி

உழுவோனுக்குப் படிப்பு வந்தால் உழவுத்தொழில் நின்று போமென்றும், பெண்ணுக்குக் கல்வி கற்பித்தால் அவளுடைய பதியும் ஈசனுமாகிய கண்ணனுக்கு நேரே ஆராதனை நடாத்த மாட்டாளென்றும் பலர் ஐயப்படுகிறார்கள். கண்ணிலே துணியைக் கட்டி ஒட்டுவதே செக்குச் சுற்றுகிற மாட்டுக்கு நல்லது; அதற்கு வெய்யில் ஒளி எதற்கு? மாமூலாகிய செக்கைச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதே மனிதனுக்குப் பரம தர்மம் என்று கருதப்படும் இந்த நாட்டில் மேதாவிகள் எல்லாவிதமான ஒளியுமே மனிதனுக்குப் பகை என்று கருதி வெறுத்தல் சகஜம் தானே!

எனிலும் பகல் ஒளி நமக்குக் காரியத்துணை மாத்திரமன்று; கண்ணிழிக்கச் செய்யும் கருவியும் அதுவே. இதனிலும் முக்கியமான விஷயம் யாதெனில் ஒளியில் சனங்கள் கூடுகிறார்கள். இருள்லே பிரிந்து செல்கின்றனர். மனிதனுக்கு அறிவுதான் ஒற்றுமைக்கு மிகப்பெரிய சாதனை.

— கவிதாசூர் —

சூரியனை இந்த உலகம் சுற்றிச் சுழல, இந்த உலகத்தைச் சந்திரன் சுற்றிச் சுழல்கிறது. இதனால் சந்திரனில் தேய்பிறை, வளர்பிறை - அமாவாசை, பூரணி, அட்டமி நவமி ஏற்படுகிறது. இது அறிவியல்

மாணவர் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றாகும். ஆயினும் மனிதனின் அறியாமை நிரம்பிய காலத்தின் கற்பனையில் எழுந்த 'சந்திரன் சாபமும் விமோசனமும், பெற்ற கதைகளுக்கும் நம்மிடையே பஞ்சமில்லை.

இது எப்படியிருந்தபோதிலும் இந்த அட்டமி நவமி அமாவாசை, பூரணி, இவற்றிற்கு எமது நாட்டில் இன்று 'ராஜயோகம்' ஏற்பட்டுள்ளது. நேற்றுவரை கனத்த நாளாகக் கரிநாளாகக் கருதப்பட்டு சபவேலைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நாட்கள்; போயா தினங்களாக விடுமுறை தினங்களாகப் பிரபல்யம் அடைந்துள்ளன. ஆடி அமாவாசை தினத்தில் செல்வநாயகம் - பண்டாரநாயக்கா உடன்படிக்கை செய்யப்பட்டதை, தமிழருக்கு 'அபசகுனமாக' பிரமாதப்படுத்தி அரசியல் லாபம் பெற்றவர்கள்கூட இந்த அட்டமி நவமி அறியாசனத்தில் அமர்ந்திருப்பது வேடிக்கைதான். என்ன இருந்தாலும் அட்டமி நவமி அரசோச்சினால் அமாவாசைக்கு ராஜயோகம் தான்.

இந்த சந்திரனில் மோகம் இருக்கிறதே அது ஒரு மயக்கம். இந்த மயக்கத்தால் நாம் என்ன பெரும் புலவர்கள்கூட சந்திரனை மூலமையாகப் பார்ப்ப

இரு பெரும் அறிஞர்கள்

உலகத்திலுள்ள சிறந்த அறிஞர்களுள். ஹோமரும், சோக்கிரட்டீசும் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றார்கள். இவர்கள் இருவரும் ஒருவரிதானும் தங்கள் வாழ்நாட்களில் எழுதவில்லை அது மாதிரமல்ல. இவர்கள் இருவருக்கும் எழுதவோ, வாசிக்கவோ தெரியாது.

தில்லை. ஒரு பக்கத்தைத்தான் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் பார்ப்பதெல்லாம் கவர்ச்சிகரமான, ஒளிகாலும் நிலவுதரும் பக்கத்தையே. மறுபக்கம் நிரந்தரமான 'அமாவாசை' யாக-ஒளியே படாத பக்கமாக இருப்பதை நாம் என்றுமே பார்ப்பதில்லை. ஆனால் விஞ்ஞானிகள் சந்திரனின் மறுபக்கத்தையே படம் பிடித்துப் பார்த்தார்கள்; உலகுக்குக் காட்டினார்கள். அப்படி இருந்த போதும் எமது பார்வையில் உள்ள கோளாறு நீங்கவில்லை. இந்த ஒரு பக்கம் பார்வைதான் எம்மைப் பொறுத்தளவிலும் எமது சமுதாயத்தைப் பொறுத்தளவிலும் பெருங் கேடாக இருக்கிறது. இதனால் உலகியல் நிலைமைகளை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதிலும் நமது பிரச்சினைகளைத் தெரிந்துகொள்வதிலும் பெரும் தடங்கல் ஏற்படுகிறது.

இன்றுங்கூட 'சந்திரன் சிவனார் சடாமுடி இருப்பதாக'

நம்புபவர்கள் ஏராளம். சந்திரப் பிறையைச் சாயி கும்பிடுபவர்களுக்கும் குறைவில்லை. இந்த நிலையிலேதான் சந்திரனில் 'லூனா' இறங்கியசெய்திகடந்த மாதத்தில் முக்கிய செய்தியாக உலகில் இடம்பெற்றது. 'லூனா' என்பது ரஷ்ய மொழியில் சந்திரன் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அதாவது மனிதனால் செய்யப்பட்ட செய்மதி சந்திரனில் போய் இறங்கியது என்பதுதான் செய்தி. இதைக் கேட்டதும் 'சூர்யோ முறையோ' வென 'சிவதொண்டர்கள்' ஆர்ப்பரிக்கலாம். ஆயினும், 'சந்திரன் சிவனார் சடாமுடி இருப்பதாக' சாதிக்கும் சிவதொண்டர்களும் 'தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம்' என்று சாந்தியடைவதை நாம் தடுக்கப் போவதில்லை ஆனால் ஒன்று. நீங்கள் தயவுசெய்து 'அறிவியலில் குறுக்கிடவேண்டாம்' என்றுதான் கோருகிறது விஞ்ஞான உலகம்.

அண்டவெளி விஞ்ஞானத்தில் அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் போட்டி போடுவதும் பரஸ்பரம் பாராட்டிக் கொள்வதும் அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. இந்தப் போட்டியில் ஆரம்பத்திலிருந்து சோவியத் யூனியன் முன்னணியிற் பல சாதனைகளைச் செய்துள்ளது நாமறிந்ததே. இந்த வெற்றிகள் முதலாளித்துவ சமூக

அமைப்பை சோசலிஸ சமூக அமைப்பு சகல மட்டத்திலும் வெற்றி கொள்ள முடியும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. அந்த வகையில் இதை நாம் பாராட்டுகிறோம்.

ஆயிலும்; உலகத் தொழிலாளி வர்க்கத்தினதும் தொழிலாளி வர்க்க அரசுகளினதும் இன்றைய பிரச்சினை உலகத்தை வெற்றி கொள்வதா? அல்லது சந்திரனை வெற்றி கொள்வதா? அடிப்படையானது எது என்ற கேள்வி எழுவது நியாயமானதே.

கார்ல் மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் ஆகிய இருவரும் உலகத் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு விட்ட அறை கூவலை நாம் இன்று நினைவுபடுத்திப் பார்ப்பது நல்லது. உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுவீர்! உமக்கு இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை வெல்வதற்கோ இந்த உலகம் இருக்கிறது! என்று அன்று அறை கூவினார்கள்.

அவர்களின் அறைகூவல் வீண்போகவில்லை. உலகத் தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்டார்கள். ஒன்றுபட்ட தொழிலாளி வர்க்கம் காலப் போக்கில் தமக்கென சில நாடுகளை தமது தலைமையில் வென்றெடுத்தது. ஆயினும் உலகத்தின் பெரும்பகுதி இன்னமும் முதலாளி வர்க்கத்தின் கையில்தான் இருக்கிறது.

கொஞ்சத் தூரம்

மரணத்துடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவனுக்கு 'அவஸ்தை' கொடுப்பதற்காக ஒரு கிழிஸ்தவப் பாதிரியாரை காரில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்றார்கள். வேகமாகச் சென்ற கார்திடீரென்று இடையில் நின்றுவிட்டது. "என்ன தப்பிகாரைநிப்பாட்டிவிட்டீர்" என்று கேட்டார் பக்கத்தில் இருந்தவர். மைவர் சிறிது தயக்கத்துடன் "காருக்குப் பெற்றோல் முடிந்தவிட்டது. அதனால் தான் நின்றது" என்றான். உடனே பக்கத்தில் இருந்தவர் "உஸ் மெதுவாகப் பேசுபின்னுக்குச் சுவாமியார் இருக்கிறார். வீட்டுக்கு இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் தான் இருக்கிறது. இப்போ காரை எடு அங்கே போய்ப் பார்க்கலாம்" என்றார்.

ஆகவே இந்த நிலையில் உலகத்தை முற்று முழுதாக வெற்றி கொள்வதிலும் பார்க்க சந்திரனை வெற்றி கொள்வதையோ ஏனைய கிரகங்களை அடைவதில் போட்டியிடுவதையோ முதன்மைப்படுத்துவது அடிப்படையாகப் பிரச்சினையை மறக்கடிக்கும் - திசை திருப்பும் முயற்சியாகாதா?

இந்த நேரத்தில் சுக்கிரனில் சோவியத் கொடி பொறித்த செய்தி வருகிறது. கூடவே கானாவில் என் குரு மா ஆட்

சிக்கு ஆட்சிக்கு குழி பறித்த செய்தியும் வருகிறது. பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். யாருக்கு 'வெள்ளி திசை' என்று!

அதே நேரத்தில் திருக்குறளில் ஒரு குறள் நினைவுக்கு வருகிறது.

சிறை நலனும் சீரும் இலர் எனினும் - மாந்தர் உறை நிலத்தோடு ஒட்டல் அரிது.

மக்கள் தமது எதிரிகளிடமுள் ளதுபோன்ற சிறைச்சாலை வசதிகளும், மற்றும் ராணுவ ஆதிக்கம் போன்ற சிறப்புகளும் அவர்கள் வசம் இல்லாது

இருந்தாலும் அவர்கள் தாம் வாழும் பிரதேசத்தோடு சேர்ந்து இருப்பார்களேயானால் அவர்களை வெல்லுவது அரிது.

ஆம்; மக்கள் எதிரிகளை எதிர்த்து போரிடுவது என்று உறுதி கொண்டுவிட்டால், எந்த விதத்திலும் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை என்று தீர்மானித்துவிட்டால், அவர்களை எந்தச் சக்திகள் எதிர்த்து நின்ற போதிலும் இறுதியில் மக்கள்தான் வெற்றி பெறுவார்கள்.

சுவாரித் தம்பரின்
சாகசங்கள்
இடம்பெறும்

“சிரித்திரன்”

இதழைப் படியுங்கள்
சிரியுங்கள்,
சிந்தியுங்கள்.

தனிப்பிரதி விலைசதம் 30.
ஆண்டு சந்தா

முகவரி: ஆசிரியர் “சிரித்திரன்”
101 | 4 சென்னைபெனடிக்ஸ் மாவத்தை
கொழும்பு - 13, கோட்டாங்குச்சேனை

ஆபாசக் கதைகன்பற்றி எழுத்தாளர்களிடையே யும், வாசகர்களிடையேயும் நீண்ட நாட்களாகப் பெரும் சர்ச்சைகள் நடக்கின்றன. இது ஒரு ஆபாசக் கருவின்மேல் கட்டப்பட்ட கதை. படியங்கள். உங்கள் மனசில் நிலைத்து நிற்பதைப் பயமின்றி எழுதுங்கள்.

பிரமனின் குரு

— கே. டானியல்

கடைசியாக அவன் சொல்லி விட்டுப் போனான ஒருவழி, அந்த வழியைத் தவிர வேறெந்தப் பாதையும் செல்லமாளுக்குத் தெரியவில்லை. மனதுக்குள் எழுந்து நிற்பதெல்லாம் இது சரியோ பிழையோ என்பதல்ல, இப்போதைக்கு இந்தக் கண்டத கிணிருந்து மீண்டுவிடுவதெப்படி என்பதுதான்!

உலகத்தின் பால் உணர்வுகளை உணர்ந்துகொள்ளும் அளவுக்கு மனதும் உடலும் பக்குவமடைந்து விட்ட நாளிலிருந்து, இன்று வரை காதுக்கும், கண்ணுக்கும் எட்டிய சம்பவங்களை யெல்லாம் மனதுக்கு முன்னால் வருவித்து வருவித்துப் பார்த்துக் கொண்டாள்; அவைகளோடு ஒப்பிடும் போது தனது நிலைபின் தாக்கம் சிறிதாயினும், அது பூதகாரமாய் கடுவே தோன்றியது.

நான்கு வீடுகளுக்கப்பால் இருக்கும் அன்னமுத்துவை அவளுக்கு நன்கு தெரியும்.

அவளுக்குக் குழந்தைகள் ஐந்து, முத்தபெண் பெரிதாக்கி வீட்டில் இருக்கிறாள். கணவன் செத்துப் போய் இருவருடன்கூடச் சரியாகக் கழியவில்லை. சம்பந்தில்தான் அவள் ஆரவது குழந்தை ஒன்றை ஈன்றிருக்கிறாள்.

குழந்தைகள் ஐந்து. வயதும் நாற்பதைத் தொட்டு நிற்கிறது. இந்த நிலையில்...?

இரண்டொரு மாதங்கள் தான் அன்னமுத்து கூனிக் குறுகி வாழ்ந்தாள். அதன்பின் கடைசியாகக் கிடைத்த இந்த ஒன்றை விட முன்னைய ஐந்திற்காக, அவள் சந்தைக்குள் நிற்கவும், கடைப்படியுகள் ஏறவும், விதியில் நடக்கவும் வேண்டியாகிவிட்டது.

நேற்று மாலை கூட செல்லம் மாள் அன்னமுத்துவைப் பார்த்தார்கள். அன்னமுத்து ஒழுங்கையால் செல்லம்போது, அவள் இடுப்பில் அந்தக் கடைசித் 'நவ்வல்' இருந்தது.

அன்னமுத்து வாயும் வயிறும் மாக இருந்தபோதும் செல்லம் மாள் பார்த்திருக்கிறாள். அப்போது அவள் முகத்தில் இருந்த நமைச்சல் உணர்ச்சியையும் வேதனைக் கோடுகளையும் இப்போது செல்லம்மாளால் பார்க்க முடியவில்லை.

சணத்தைச் சணத்தால் விழுங்கவைத்து விழுங்கவைத்து, அதற்குள் அடங்கிய யாவையுமே ஜீரணிக்க வைத்துவிடும். காலத்தின் வலிமை அன்னமுத்துவின் மனதின் வடுவையும், உடலின் சோகையையும் கழுவிச் சென்று விட்டதைச் செல்லம்மாளால் உணர முடிந்தாலும், தனக்கான மட்டில் இதை ஒத்துநிற்க முடியவில்லை.

"து; மானக்கெட்ட ஊழ்வு" என்று அன்னமுத்துவைக் காரி உமிழ்ந்துவிட முடியாத நிலையாயினும் அவளின் அடிமனதுக்குள் இப்படியும் ஒரு நினைப்பு!

* * *

"என்னடி பிள்ளை வீட்டுக்கை இன்னும் விளக்கு வைக்கவில்லையே?" என்று கேட்டுக்கொண்டு

செல்லம்மாளின் தாய் வந்து சேர்ந்தாள். அவள் இப்போது தான் சந்தையிலிருந்து வருகிறாள்.

இருட்டி. வெகு நேரமாகி விட்டதென்ற நினைவு செல்லம் மாளுக்கு வருகிறது.

"கொண்ணன் இன்றும் வர யில்லையே? ஊடுரல்லாம் கொய்யேண்டு கிடக்கு, இவன் ஏன் இப்பிடித் திரியிருன்னென்று தெரியேல்லை, விளக்கைக் கொளுத்தன்மோனை, கொப்பர் எக்கணம் வெறியிலை வரப்போறார். விது விடுறெண்டு உலையை மூட்டு"

வீட்டுக்கு விளக்கு ஏற்றப் பட்டதைத் தொடர்ந்து அடுப்பில் உலையும் ஏறியது.

செல்லம்மாளை உலைப்பானே யோடு விட்டு விட்டு சின்னூச்சி தாழ்வாரத்தோடு உட்கார்த்த மீன் வெட்டத் தொடங்கி விட்டாள். விளக்கின் மின்மினி ஒளியில் மீன் வெட்டிக் கொண்டே, கோதிக்கும் உலைக்குள் அரிசி கிளைந்து போடும் செல்லம்மாளின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தாள் சின்னூச்சி.

செல்லம்மாளின் முகம் வெளிநிப்போய் இருப்பதாக அவள் உணர்கிறாள். இப்போது மட்டுமல்ல இரண்டொரு கிழமையாக அவள் இதை உணர்ந்து தான் வருகிறாள்.

“அதுவும் வீட்டிலே இருந்து பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்குது, அங்காளுக்கு உதைப் பற்றி ஏதெண்டாலும் யோசனை இருக்குதோ? அவன் குத்தியன் ஊரினரை ஓட்டைஓடிசல் பாத் தக் கொண்டு திரியிறான் நான் என்ன செய்ய எல்லாத்துக்கும் அடிச்சுக் குடுக்க என்னுடைய முடியுமே ... ம் ... அதென்ன வாயிலே கேக்கவே போகுது.”

தன் மனதுக்கு மட்டும் கேட்கும் விசயத்தில் சின்னாச்சி பேசிக் கொள்கிறாள்.

செல்லம்மாளுக்குக் கீழ்ப்பட்ட பெண்களெல்லாம் குடியும் சூடித்தனமுமாகி ஒன்றிரண்டாகப் பெற்றுவிட்ட போது இந்த மனது வேகாதா என்ன? ஊரில் நடக்கும் நல்லது கெட்டதுகளை யெல்லாம் சின்னாச்சி நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சில நினைவுகள் அவள் ஈரல்குலையையே பிடித்து ஆட்டியது.

சின்னாச்சி சீட்டுப் பிடித்து வந்த உடையாரின் தங்கை, காலா காலத்தில் மொத்தமாக அந்தப் பணத்தைக் கொடுத்திருந்தால் செல்லம்மாளுக்காக இப்படி ஏங்கிச் சாக வேண்டிய இருக்காது. அந்த நாச்சியார்தான், ஐந்து பத்தாகவும், காயாகவும், பிஞ்சாகவும், கிழங்காகவும், கறி

எரிக்கப்பட்ட நூல் நிலையம்

புராதன எகிப்து நாட்டில் அலெக்சாண்டிரியா என்னுமிடத்தில் உலகப் புகழ்பெற்ற பெரிய நூல் நிலையமொன்று ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருந்தது. கிரேக்க நாட்டு அறிஞர்களால் எழுதப்பட்ட லட்சக்கணக்கான நூல்கள் அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவை கி. பி. 391-ல் கிறிஸ்தவ பாத்திரமாரால் தீவைத்துக் கொழுத்தப்பட்டன. சிறந்த தத்துவ மாணிகை சாம்பலாக்கப்பட்டது என்று பல அறிஞர்கள் புலம்பினார்கள்.

புளியாகவும் கொடுத்துத் தீர்த்து விட்டாளே! நேருக்கு நேர் நின்று அவள் பண்ணிவிட்ட இந்தக் கொடுமைக்காக மண்ணாளித் திட்டும் வலு சின்னாச்சிக்கு ஏது? செல்லம்மாள் கண்ணில் படும்போதெல்லாம் அந்தச் சீட்டுக் காசை நினைத்துக் குமைந்து குமைந்து வேதனைப்பட வேண்டியதுதான்!

“பூமியில்மாண்ட ஜென்ம

மெடுத்துமோர்,

புண்ணிய மின்றி விலங்கு

கள் போல்...”

வயல்கரை ஒழுங்கையின் அந்தத்தீவீருந்து காற்றோடு பிதந்து வரும் இந்தச் சங்கீத மாருதம் செல்லப்பனுடையது,

இப்படி ஒரு சங்கீத மாருதம் காற்றில் வருமெனில், அது அவன் இரண்டு போத்தல் பனங்கள் ஒருத்து விட்டு வருவதற்கான கட்டியந்தான்!

“எடி புள்ளை, கொப்பர் வாசு ரெடி, உலையைக் கெதப்பண்ணி வழிமோனை, எக்கணம் அவன் பாகி துள்ளிக் குதிக்கப்போறான்...”

மகளை அவசரப்படுத்திவிட்டு, கின்னாச்சி கூறி புளிகளைக் கூட்டத் தொடங்கினான்.

நேற்றுத்தான் தாய் தெருவி வீருந்து எடுத்து வந்த இரும்புக் குழாயினால், மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு ஊதித்தள்ளுகிறான் செல்லம்மாள்.

* * *

செல்லப்பணின் குறட்டைச் சத்தம், இரவின் அமைதியை யெல்லாம் கிழித்துக் கொண்டு கேட்கிறது.

சற்று வேளைக்கு முன்புதான் அவளை ஒரு விதத்தில் சமாளித்து உணவு கொடுத்துவிட்டுப் படுக்க வைத்தாள் கின்னாச்சி. அதற்குள் இப்படிக் குறட்டை விடத் தொடங்கிவிட்டானே செல்லப்பன்!

பகலெல்லாம் களத்து மேட்டில் சூடுமிதிக்கும் மாடுகளோடு மாடாக நின்று உழைத்த வனுக்கு, கின்னாச்சி மத்தியானம்

நான்கு தண்டு கிழங்கு முறியும், சம்பலுந்தான் கொடுத்திருந்தான். இந்தக் கிழங்கு முறியும், சம்பலும் தீர்த்துவிட்டபோது இந்த இரண்டு பனையும் உள்ளே சென்றிராவிட்டால் குடல்களே ஒன்றோடொன்று தாவிப்போரிட்டு அமாக்களம் பண்ணியிருக்கும். இந்த இரண்டுக்கும் மேல் இப்போது திணைச்சோறும் போய்விட்டால் இப்படி மெய்மயக்கம் வராமல் வேறென்ன செய்யும்?

மகன் ஆறுமுகத்தின் வரவுக்காக கின்னாச்சி காத்திருந்தான். ஆறுமுகத்தின் வரவுக்காக அவள் எப்போதும் இப்படித்தான் காத்திருக்க வேண்டும். அதுவும் சம்பகாலத்திலிருந்து - ஊருக்குள் விவசாயிகள் சங்கம் அமைந்ததிலிருந்து எப்போதும் அவள் இப்படி ஏக்கத்துடன் தான் காத்திருக்க வேண்டியதாயிருந்தது.

பருவநினைவுகளால் அவன் பாதிக்கப்பட்டு, அப்படி இப்படி நடந்து விடுவானே என்ற பயம் அவளுக்குத் துளியுமில்லை. ஆனால் அவன் இப்படி ஊருக்காக நின்று நின்று பழிகாரானே, ... அதுவும் பெருங்கமக்காரனென்ற பெயரை எடுத்த ஆனால் என்றுமே கலப்பையைத் தொடரும் பார்க்காத உடையார்

சிவனடியாரின் எதிர்ப்புக்கு ஆளாகிவிட்டவர்களில் ஆறு முகம் தலைச்சனாக நிற்பதை நினைக்குந் தோறும் நினைக்குந் தோறந்தான் அவனின் சரால் குலை திருசப்படுவது போன்ற நிலை ஏற்படுகிறது. சமீபத்தில் கூட நெருப்பால் முகம் கருக்கப் பட்ட நிலையில், வயல் காட்டுக்குள் சாக்கோடு கட்டப்பட்டிருந்த ஒருவனின் சடலத்தை சின்னாச்சி கண்ணால் கண்டிருந்தாள்.

கடந்த மாதம் உடையார் வீட்டு வேலைக்காரப் பையன் சுது பண்டா ஒருமுழக்கயிற்றில் தூங்கிச் செத்துப்போனான். அவன் செத்துப்போன தற்காண காரணங்கள் கூறப்பட்டதுடன், "தற்கொலை" என்று தான் டாக்டர் சொல்லிவிட்டுப் போனார். ஆனாலும் மறுநாள் காளிகோவில் சுவரில் "பண்டா சாகவில்லை, சாகக் கொல்லப்பட்டான்" என்று எழுதிவைக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பாடா, பொலிஸ் பட்டாளமே ஊரைச் சுற்றி ஐந்தாறு இளவட்டங்களைப் பிடித்துச் சென்று உதைக்குமேல் உதையும், வதைக்குமேல் வதையும் செய்து பார்த்தார்கள். ஆனாலும் ஒருத்தனாவது எழுதிய வளைச் சொல்லவில்லை. அந்த

வதைக்குட்பட்டவர்களில் இருவர் இன்னும் புகை கட்டிக் கொண்டு திரிகின்றனர். அந்தப் பொலிஸ் தேடுதலின்போதெல்லாம் ஆறு முகம் பொலிசார்கண்ணில் படாமல் தலைமறைவாகத் திரிய முயற்சித்ததை சின்னாச்சி நன்கறிவாள்.

ஊரில் உடையார் வீட்டுக்குத் தான மதில் சுவர் உண்டு. அப்படியானால் ஏனையவர்களுக்கு நிலம் கட்டுந்தான் இருக்கிற தென்பது அர்த்தமல்ல. எல்லோரும் உடையார் வீட்டுக்கு அல்லது, சொந்தம்பட்டாப் போல அவர் குடும்பச் சுற்று வட்டத்து நிலத்தின் வரக்குடிகள். ஆனால் உடையார் தனக்கு மட்டு மட்டாக - 'அடக்கமாக' இரண்டு ஏக்கருக்கு மதில் சுவர் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்.

நேற்று இரவு அந்த மதில் சுவரில் "கொலைகாரன் ஒழிக!" என்று யாரோ எழுதி வைத்த விட்டார்கள்.

சுதை, சலிதை, கட்டுரை அனுப்புவோர் கீழ்க்காணும் முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

ஆசிரியர் குழு,

"வசந்தம்"

1-ம் குறுக்குத்தெரு,

கொழும்புத்துறை,

யாழ்ப்பாணம்.

பரம்பரை பரம்புரையாக உடையார் குடும்பம் ஊருக்கு இராஜ குடும்பம். அக் குடும்பத்தினருக்குத்தான் பரம்பரை பரம்புரையாக இங்கிலீசு தெரியும். உடையாரின் அப்பனின் அப்பனோடு வெள்ளக்காரத்துரை ஒருதர் உயிர்ச் சிநேகிதமாக இருந்த தொடக்கத்தோடு, எந்த இலாக்காவிலும் உடையார் குடும்பமே மேலதிகாரம் வகிக்கும் நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. குடும்பத்தின் நிறம், குணம், பார்வை, பேச்சு, உடை, நடை, யாவுமே வெள்ளக்காரரைப் போலத்தான்! அந்த வெள்ளக்காரத் துரையோடு ஒட்டிக்கொண்டு வந்த சகல அதிகாரங்களும் இன்று வரை நிலைத்துத்தான் நிற்கிறது, அப்படி இருந்தும், அவரின் மதில் சுவரிலேயே “கொலைகாரன் ஒழிக!” என்று எழுதி வைத்து விட்டார்கள்! இது கரலமாற்றம் என்பதை உடையாரால் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை.

“மகன் ஆறுமுகத்திற்கு எந்த நேரத்தில் எதுவும் உடக்கலாம்” என்று சின்னாச்சி எண்ணி ஏங்கினார். மகன் என்னதான் ஊருக்காக உழைந்து மதிப்பெடுத்தாலும், சமீபத்தில் அவனும் அவன் கூட்டத்தினரதும் செய்துவரும் பிரசாரம் சிபாய்

ஈனமாகவே அவருக்குட்டபட்டது.

“உழுபவனுக்குத்தான் நிலம்”

இப்படி அவர்கள் கூறுகிறார்கள். உடையாரின் செலவ்த நிலத்தை பறித்தெடுக்கப் பார்ப்பதில் துளியும் சிபாய் மில்லை. என்பதுதான் அவள் முடிவு.

என்னதான் இருந்தாலும் உடையார் வீட்டு மதில் சுவரில் இப்படி எழுதியிருக்கக்கூடாது. என்பது மகள் செல்லம்மாளின் முடிவு. இப்படி எழுதியவர்கள் மேல் அவருக்கு அருவருப்புத்தான்.

இந்த அருவருப்பு சம்மா வெறுமனே காற்றில் எழுந்த தல்ல. சமீபத்தில் ஏற்பட்டதே ஒரு உறவு முறை! அதனால் எழுந்ததுதான்.

உடையார் வீட்டு வரக் குடிகளில் செல்லம்மாள் ஒருத்திதான் பெண்களில் படித்தவள். படித்தவளென்றால் பிரமாதமாக இல்லை. ஏதோ ஒன்பதாவது வரை அவ்வளவுதான்.

செல்லப்பனுக்கும், சின்னாச்சிக் கும் இருந்த ஆகையின் ஒரு பகுதி எப்படியோ அரையுள் குறையுமாக நிறைவேறிவிட்டது.

“என்ன செல்லப்பன், உன்றாயன் படிச்சு என்ன செய்யப் போகுதுகள் இனிப் போதும் நிப்பாட்டு!”

உடையாரின் இந்த வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேசாமல் செல்லப்பன் நடந்துகொண்டான்.

உடையார் தீர்க்கதரிசி! எதை யோ வைத்துக்கொண்டுதான் இப்படிக்கூறியிருக்கிறார்.

உடையாரின் பேரன் பாஸ்கரன்

இவன் செல்லம்மாளுக்கு மேலாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனின் மன எழுச்சிகளுக்கு வழி விலத்திச் சென்று விடச் செல்லம்மாளுக்கு முடியவில்லை. பார்ப்பதற்கு வெள்ளைக்காரப் பரம்பரை பேரன்ற அவனை அவள் காதலித்தாளோ? கேசித்தாளோ?

இரண்டும் சேர்ந்ததான ஒன்று செய்தாளோ? அல்லது தனித்தனியானுக்கத்தான் செய்தாளோ?

பாஸ்கரன் புத்திசாலி. தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்காதவன். நிதானமாக - இதமாக அவளை அணுகினான்.

செல்லம்மாளும் இலேசப்பட்டவளல்ல. தன்னை இழந்துவிட அவள் தயாராக இல்லை. இரண்டாரண்கள் மிகவும் இறுக்கமாக

நடந்து கொண்டாள். என்ன போதாத காலமோ அன்று அந்தத் தமிழ்ப் படக்காட்சிக்குப்போய்விட்டாள்.

காளி கோவில் நிறிக்காக, பட்டணத்தில் தமிழ்ப் படமொன்று காட்டப்பட்டது. பாஸ்கரனும் இந்த ஏற்பாட்டாளர்களில் ஒருவன்.

சுதாநாயகியாக மூக்கும் முனியுமாக ஒருத்தி. கதையில் அவள் ஒரு அநாதை.

சுதாநாயகனாக இரட்டை நாடிக்காரன் ஒருத்தன். கதையில் இவன் ஒரு சீமான் மகன்.

காதலியை அடைய அவன் வாள் எடுத்து வீசுகிறான்; கம்பெடுத்து அடிக்கிறான். வீரசாகசங்கள் புரிகிறான். கடைசியில் வீரகர்ச்சிணையே புரிகிறான். முடிவில் அவனின் உறவினர்கள் மணம்மாற அநாதைப் பெண் அவனுக்கு மனைவியாகிறாள். “மங்களம்” என்று கதை முடிகிறது.

செல்லம்மாள் கண்டடுதல் லாம் அந்த இரட்டை நாடிக் காரரில் பாஸ்கரனைத்தான்.

இத்தனை சுழுவில் வெற்றி கிட்டுமெனப் பாஸ்கரன் எதிர் பார்த்தவில்லை. “வாழ்க தமிழ்ச் சினிமா!” என்று வாழ்த்த அவனுக்கு நேரமும் போதாமல் இருந்தது.

நீலவானத்தில் வெள்ளி சிலா
 ஊர்ந்து மறைந்துவிட்டபோது

பட்டணப் புறத்தின் ஊதைக்
 காற்றுக் கலந்துவிடாத புனித
 மான வயல் பரப்புக் களத்து
 மேட்டில் தென்றல் தாலாட்
 டிக் தழுவ,

செல்லப்பனின் வழக்கமான
 குறட்டை ஒலி கேட்காத
 தொலைவில்,

வளர்ந்து, தரை நோக்கிச்
 சாய்ந்து, அசைந்து லலிதமாயும்
 நெல் குமரிக் கொத்தின் மங்கள
 கரமான ஓசைக்கு நடுவே வந்த
 தேயொரு உறவு! அந்த உறவு
 உடையார் வீட்டு மதிற் சுவரில்
 எழுதி வைத்தவன்மேல் அரு
 வருப்பையே வருவித்தது.

* * *

அடிவானத்தில் நிலவு
 புலகந்துப் பாக இன்னும் நேர
 மிருந்தது.

“பிள்ளை, கொண்ணன் வந்
 தால், சோறு போட்டுக் குஞ்சுக்
 கடகத்தாலே மூடி வைச்சிருக்
 கிறன் எடுத்துக் குடி மோனை.
 ஆ... நாரியெல்லாம் கொதிக்க
 குது. நான் எப்பன் உறங்கப்
 போறன்” என்று மகளுக்குச்
 சொல்லிவிட்டுச் சின்னாச்சியும்
 உறங்கிப் போய்விட்டாள்.

செல்லம்மாளுக்குச் சங்கட
 மாடிவிட்டது. நிலவு பட்டுப்
 போய்விட்டபின்னும் அண்ணன்

வராவிட்டால்.....? வழமைப்
 படி நிலவு பட்டுப்போய்விட்ட
 தும் களத்து மேட்டில் பாஸ்
 கான் காத்து நிற்பானே!

இருங்காலும் சிறியதோர்
 கம்பிக்கை அவளுக்கு. நிலவுபட்
 டிப் போவதற்கு இன்னும் நேர
 மிருக்கிறது.

வழமைபோல, நிலவு பட்டுப்
 போகும் வரையில் ஏதாவ
 தொன்றைப் படித்துக்கொண்
 டிருக்கக்கூடிய மன நிலை இப்
 போது இல்லைபாயினும் என்ன
 செய்வது? மனதை வலிந்
 திழுத்து, அன்று காலை அண்
 ணன் வைத்துவிட்டுப் போன
 புத்தக மொன்றைக் கையில்
 எடுத்துத் திறந்தாள்.

அது ஒரு மாத சஞ்சிகை.

மெதுவாக அதன் பக்கங்
 களைப் புரட்டிக் கண்களை மேய
 விட்டவள் அதன் பதினைந்தா
 வது பக்கத்தில் நிலை குத்தி
 நின்றாவிட்டாள்.

அங்கே ஒரு சின்னச் சிறுவ
 னின் படமிருந்தது. அவன்
 கையில் வெடி மூண்டு வைத்து
 தும் பாக்கிச் சனியனுடன்
 நின்ற நாள்சைந்து பட்டாளச்
 காரர்களை நோக்கி விசி, ஏறித்து
 கொண்டிருந்தான். “ஒரு வீச
 னின் கதை” என்ற கொட்டை
 எழுத்துமின்னிச் சிரித்தது.

எங்கோ ஒரு தேசத்தில்
கொடுமைக்காரர்களை எதிர்த்து
ஒரு சின்னஞ் சிறியவன் வீரப்
போர் புரிந்த சம்பவம்
அது.

ஒரே மூச்சில் செல்லம்மாள்
அதைப் படித்தாள்.

அவள் கண்கள் கலங்கிப்
போயின.

அவள் மனதால் விம்மினாள்.

உணர்ச்சி அவள் உடலெல்
லாம் பரவி ஓடியது.

அந்தச் சின்னஞ் சிறியவன்
ஸ்தூல வடிவில் அவள் கண்
களுக்கு முன்னே வந்துவிட்
டான்.

“அசிக்கமானவர்களே, கொடு
மைக்காரர்களே, மிருகங்களே,
கொலை வெறியர்களே ஒழிந்து
போங்கள்!”

இப்படிக்கத்திக் கொண்டே
செல்லம்மாளின் மனக் கண்
களுக்கு முன்னால் அவன்
வீழ்ந்து மடிந்தான்.

செல்லம்மாள் கண்ணை மூடிக்
கொண்டாள். அவள் கண் குழி
களில் முட்டி நின்று நீர் வெட்
டுண்டு மார்புக் சட்டையில்
வீழ்ந்தது.

அந்த வீரனின் உள்ளுணர்
வைத்தான் அவள் அனுபவிக்க
கிறாளா?

வெளியே ஆளரவம் கேட்
டது.

சுய நிலைக்கு வந்த செல்லம்
மாள் கண் விழித்தபோது,
அடிமேல் அடி வைத்துக்கொண்
டே ஆறுமுகம் வந்தான்.

“அண்ணே” என்று பேச
முயன்றவளைக் கையமர்த்தி,
விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு
ஆறுமுகம் குசினிக்குள் போ
னான். அவன் பின்னே சென்ற
செல்லம்மாள் அவன் காதுக்
குள் “எண்ணண்ணே” என்றாள்

“தங்கச்சி, பொலிசு என்னைத்
தேடுது, மதில் சுவரிலே எழுதின
சாட்டிலே என்னைப் பிடிச்சுக்
காலைக் கையை வாங்கியிட்டா
விவசாயிகள் சங்கம் அழிஞ்சு
போகுமெண்டு நினைக்கிறாங்க”

இதைமட்டும் கூறிவிட்டு
அவன் சோற்றறுண்டைகளை
உள்ளே தள்ளினான். அவன்
முடறு முறிப்பு செல்லம்மா
ளின் நெஞ்சுவரை சென்ற
மோதியது.

சாப்பாடு முடிந்தது. ஆறு
முகம் வெளியே வந்தான். எந்
தக் கேள்வியின்றி செல்லம்
அவன் பின்னே வந்தாள்.

“தங்கச்சி, நான் காளி கோயி
லுக்கை படுக்கப் போறன்.
நீ போய்ப் படு” என்று மட்
டும் கூறிய ஆறுமுகம் அவசரத்
தோடு, சுயல்க் கரையாள்
இறங்கி, களத்து மேட்டையும்
தாண்டி, மறைந்து விட்டான்.

எழுத்துக்கு சன்மானம்

சைமோனிடஸ் என்ற கிரேக்க கவிஞன்தான் (கி. மு 556-467) முதன் முதலாகத் எழுத்துகளுக்குப் பணம் தர வேண்டுமென்று கேட்டுப் பெற்றவன். தன்னுடைய இலக்கிய சிருஷ்டிகளுக்கு முதன் முதலாகப் பணம் வாங்கியதினால் தற்கால எழுத்தாளர்களுக்கு முன்னோடியாக விளங்குகிறான் இக் கவிஞன். தொடர்ச்சியாக நீதி ஆண்டுகள் 'ஆஸ்தானகவிஞர்' என்ற பட்டத்துடன் இவன் வாழ்ந்திருக்கிறான்.

நிலவு அடிவானத்தைத் தொட்டு நின்றது.

* * *

"செல்லம்மா, என்னை நீ நம்பு" என்ன வந்தாலும் நான் உன்னைக் கைவிடப் போறதில்லை. ஆளு நான் முதல்லை சொன்னது போல இன்னும் இரண்டு வருஷம் பேசுட்டும். செல்லம்! விடிஞ்சதும் வெறு வயித் தோடை இந்தச் சக்கரை உருண்டையை உடைக்காமலுக்கு அப்படியே விழுங்கியிடு. அப்புறம் எல்லாம் சரியாப் போயிடும். இரண்டு வருஷம் வரையிலே இப்பிடி இருந்திட்ட மெண்டர் அப்புறம் நீயும் மேஜ ராகிவிடுவே, நானும் என்கால்லை நிக்கத் துவங்கியிடுவன். பிறகு நாம யாருக்கும் பயப்பட

வேண்டியதில்லை. இதுக்குமுந்தி நீ பிள்ளைக்காரியாகயிட்டால் ஊரெல்லாம் கீயெண்டு போயிடும். யோசிச்சுப்பார் செல்லம். நான் உன் அத்தான் என்கிறதை நீ ஒத்துக்கொண்டா நான் சொல்றபடி இந்தச் சக்கரைக் கட்டியை வெறு வயித்திலே சாப்பிட்டிடு....."

கரை தெரியாச் சமுத்திர நடுவே ஒரு சின்னஞ் சிறிய கட்டையைத் தன்பலங் கொண்டு அழுக்கிப் பிடிக்கும் ஒரு நாதியற்ற ஜீவனைப் போன்று பால் கரணை அப்படியே அழுக்கிக் கொண்டு செல்லம்மாள் அசைவற்றுக் கிடந்தான். கடைசியில் அவன் பேசியது அவளுக்கு நியாயமாகவே பட்டது. எதையும் பேசாவிட முடியாத நிலையில் வழிந்தோடிய கண்ணீரை அவளின் அகன்ற மார்பிலே துடைத்துக் கொண்டு அவன் தந்த சக்கரைக் கட்டையை வாங்கி முந்தானைத் தலைப்பில் முடிந்து கொண்டாள்.

உலகம் அமைதியாகக் கிடந்தது.

களத்து மேட்டில் தூற்றி விடப்பட்ட நெற் சப்பிகளில் கால் கைபட்டு உரசும் ஓசை காதுச் சவ்வுகளைக் கீறுவது போல் பூதாகாரமாகக் கேட்டது.

“செல்லம், கொண்ணண்ணை
வேலை மிச்சம் சரியில்லை. எங்
களுக்கு அவன் எதிரியாய் விட்
டான். என்னைப் பற்றிக் தெரி
யாமல் எங்க வீட்டு மதில் சுவ
ரிலே எழுதிப் போட்டான்.
நீயும் ஒருக்கா அவனுக்குச்
சொல்லிப்பார். ஊரிலே நாம
கொலைகாரரெண்டா ஆரும்
நம்புவினமோ?

செல்லம்மாளுக்கு உடலெல்
லாம் கரீரென்றது. சணவேளை
அவன் திகைத்துப் போனான்.

“உடையாற்றை இளைய
பேத்தியாலைதான் இந்தச் சிங்
களப் பொடியன்னை உயிர்
போச்சுது எண்டு ஊரெல்லாம்
பேசுறாங்களே” என்று பட்
டென்று சொல்லி விடத்தான்
அவன் வாய் உன்னினான். ஆனா
லும் அவனுக்கு நேருக்கு நேர்
இங்க வார்த்தைகள் பிரசவிக்க
வில்லை.

“செல்லம், கொண்ணையைத்
தருந்தி நடக்கச் சொல்லு, இல்
லாட்டி பிறகு என்னிலை குறை
நினைக்காதே!”

பால்கரன் சற்று அழுத்த
மாகவும், எரிச்சலாகவும் இதைச்
சொன்னான்.

இப்போதும் ‘சுள்’என்று
ஏதாவது சொல்லதான் அவன்
நினைத்தான். அதுவும் முடியா
மல் போயிற்று.

சப்பாத்தும் தொப்பியும்

ஒரு புகைவண்டியில் வெள்
ளைக்காரத் துரை ஒருவன்
முகலாம் வகுப்பில் பிரயா
ணம் செய்து கொண்டிருந்
தான். அதே வகுப்பில் ஒரு
கிழைத் தேசத்தவன் ஒருவ
னும் சென்றான். கிழைத்
தேசத்தவன் தனது சப்பாத்
தைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு
ஹண்டனுக்குச் சென்றுவிட
டுத் திரும்பி வந்து பார்த்த
போது, சப்பாத்தைக் காண
வில்லை. அவன் மெளனமாக
இருந்தான். சிறிது நேரத்
தின் பின்பு அந்தத் துரை
மலசலகூடத்திற்குப் போய்
வந்து பார்த்தபோது அவனு
டைய தொப்பியைக் காண
வில்லை. ‘எனது தொப்பி எங்
கே’ என்று அதிகாரத் தொ
னிபில் கேட்டான். “உனது
தொப்பி என்னுடைய சப்பா
த்தைத் தேடிச் சென்று
விட்டது” என்று நிதானமா
கக் கூறினான் கிழைத்தேசத்
தவன்.

செல்லம்மாளின் வீட்டு நாய்
‘அவக், அவக்’கென்று குரைத்
தது.

வெளிப் படலையை உதைத்
துத் தள்ளிக் கொண்டு யாரோ
உள்ளே வந்து விட்டதைப்
போன்ற ஆரவாரங்கள்.

வழுவைச் சுற்றி ‘டோஜ்
லையிற்’றுக்களின் ஒளிப் பொட்
டுகள்!

ஒளிப் பொட்டொன்று
'வேலிக் கரையால் ஊர்ந்து வந்தது.

செல்லம்மாளை அல்லாக்காகத்
தூக்கி வீசியிட்டு பாஸ்கான்
மின்னலாக மறைந்தான்.

செல்லம்மாள் வெல வெலத்
துப் போய்விட்டாள்.

வெட்ட வெளியில் - களத்து
மேட்டில் செல்லம்மாள் தன்
னந் தனிபாக நின்றாள். தலை
யைச் செருகிக்கொள்வதற்கே
னும் ஒழிவிடம் இல்லை. வயற்
கரையால் ஊர்ந்து வந்த ஒளிப்
பொட்டொன்று அவள் நெற்
றிக்கு நேரில் நின்றது.

வேறொரு ஒளிப் பொட்டு
ஒடிச் சென்ற பாஸ்காளைத்
தூர்த்தியது. ஆனாலும் அவ
ளின் முதுகுப் புறம் மட்டும்
தெரிந்தது. அதற்கிடையில்
பக்கத்துக் கொய்யாக் காட்டுக்
குள் அவன் மறைந்து போ
னான்.

* * *

“எடேய் செல்லப்பன்,
உன்னை மோன் எங்கை சொல்
லடா!”

“ஐயா, இந்தக் காளியாச்சி
பாணை எனக்குத் தெரி
பாதையா!”

செல்லப்பனை ஒருவன்
இழுத்து உதைத்துத் தள்ளி

னான். அந்தத் தாக்குதல்
வேகம் பக்கத்து மரத்தோடு
அவன் மண்டையை மோத
வைத்தது. பற்களை இறுகக்
கடித்துக்கொண்டு, அடிபட்ட
இடத்தைப் கரத்தால் பொத்தி
னான் செல்லப்பன். அவன்
கரத்தால் இரத்தம் பீறிட்டு
வழிந்தது.

பக்கத்தே நின்ற மற்றவன்
அவன் அடிவயிற்றை நோக்கிக்
குத்தினான். செல்லப்பனுக்கு
இது ஒன்றே போதும்.
அவன் சுருண்டு விழுந்தான்!
“ஏனெடி நீ சொல்லடி எங்
கையடி மோன், சொல்லடி!”

“என்னை குஞ்சுகளாணை
எனக்குத் தெரியாதையா!”

“திருட்டுவேசை சொல்லடி!”

குடிபோதையிவிருந்த ஒருத்
தன் சின்னாச்சியின் பிடரி மயி
ரைப்பற்றிக் கீழ்நோக்கி இழுத்
தான்.

அப்போதுதான் செல்லம்
மாள் அங்கே கொண்டுவரப்பட்
டாள். இவளை இழுத்து வந்த
ஒருத்தன் அதிகாரியின் காதுக்
குள் எதையோ பேசினான்.

“என்ன அப்படியே சங்கதி,
எடி வேசைக் குமரி, உன்
அண்ணலோடையாடி படுத்
திருந்தனி? தேவடியாள் மகளே,
வாடி இங்கே, எங்கையடி ஒடி
யிட்டான் உன்னை அண்ணன்?”

சொல்லடி உன் அண்ணனோடையாடி படுத்திருந்தனி?"

அதிகாரி தனது டோஜ்சின் ஒளிப் பொட்டை அவள் மார்புக்கு நேராக வலமிடமாக ஊரவிட்டான். பேசுவதற்கு எதுவுமின்றி அதிகாரி மீண்டும் மீண்டும் இதையே செய்ய முற்பட்டார். அவர் உடை கலைத்திருந்தது.

தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு செல்லம்மாள் வெறுமனே விம்மினாள்.

அந்த அதிகாரி செல்லம்மாளோடு தனித்திருக்க, சின்னாச்சியும், செல்லப்பனும் அப்புறப்படுத்தப்பட்டனர்.

சற்று வேளைக்குப் பின், உடல் நிலத்தில் உரச உரச, செல்லப்பன் இழுத்துச் செல்லப்பட்டான்.

சின்னாச்சி மண்ணை வாரித் திட்டினாள்.

செல்லம்மாள் முனகியபடி வீழ்ந்து கிடந்தாள்.

அவள் கண்கள் மூடிக்கிடந்தன.

சில மணி நேரத்திற்குமுன்படித்தாளே ஒரு வீரனின் கதையை! அதை அவள் நினைத்துப் பார்த்தாள்.

ஸ்தூல வடிவில் அந்த வீரச்சிறுவன் மனதுக்குமுன்னால் வந்துவிட்டான்.

இரத்த எழுத்துக்கள்

ஐட்டோகு என்ற யப்பானிய அரசன் (1124-1164) மூன்று ஆண்டுகள் நாடுகடத்தப் பட்டிருந்தான். அந்த மூன்று ஆண்டுகளில் அவன் தன்னுடைய இரத்தத்தினால் 'லங்காவறகுத்திர' என்ற ஒரு பெளத்த நூலை எழுதினான். இந் நூல் 135 பக்கங்கள், 1215 வரிகள், 10500 சொற்களைக் கொண்டவை.

“ அசிங்கமானவர்களே, கொடுமைக்காரர்களே, மிருகங்களே, கொலை வெறியர்களே ஒழிந்து போங்கள்!”

அந்த வீரனின் லுங்கார ஒலி அவள் காதுவரை கேட்கிறது. ஏகை நினைதுக்கொண்டாளோ செல்லம்மாள்!

அவசர அவசரமாக எழுந்திருந்தவள் முந்தானையைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். பால் கரனால் தரப்பட்ட சர்க்கரை உருண்டை பவுத்திரமாக இருந்தது.

அதை எடுத்து அவள் வெளியே விட்டெறிந்தாள். செல்லப்பனின் இரத்தம் பட்டிருந்த மாத்கடியில் பட்டு அது சிதறிப் போவது தெரிந்தது.

அவளுக்கு அடி வயிற்றில் கனதி தெரிந்தது. உள்ளே

இருந்த ஜீவன் முந்திக்கொள்
வது போன்ற அசைவா அது?
ஆனாலும் இந்தக் கனதி நேற்
றுப்பீபால இல்லை. அகில்
நமைச்சலும், அருவருப்பும்
அருக்குளிப்பும் தெரியவில்லை.

ஏனென்றால் உள்ளே இருப்
பவன் புதிய பிரமன்!

செல்லம்மாள் மேலே
பார்த்து வாயசைக்காள். "பிர
மனே உனக்குப் படைப்புத்

கொழில் தெரியவில்லை. அதை
உனக்குப் புதிதாகச் சொல்லித்
தர நான் ஒருத்தனை பெற்றுத்
தரட்டுமா?" என்று அவள்
கேட்பதுபோலிருந்தது.

வைகறையை எதிர்நோக்கி
அடிவானம்சிவத்துக் கிடந்தது.
செல்லம்மாள் இப்போது இந்
தச் சிவப்பையே வெறிகுதுப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

புல்லின் இதழ்கள்

1885-ம் ஆண்டு நியூயோர்க் நகரில் புதுமையான
தொரு தூல் வெளிபானது. 'புல்லின் இதழ்கள்' (Leaves
of Grass) என்பது அகன் பெயர். அதில் 12 கவிதைகள்
இருக்கன. ஆனால் ஆசிரியரின் பெயர் அதில்குறிப்பிடப்பட
வில்லை. ஒரு கவிதையிலிருந்து ஒரு கொடர்மட்டும் 'வால்ட்
விட்மன்' எனக்காட்டியது. அக்கவிதை தூலுக்கு பல
கண்டனங்கள் கிடைத்தன. எந்தக் கண்டனத்துக்கும் விட்
மன் பயந்து ஒதுங்கவில்லை. நவீன கவிதை வளர்ச்சிப்
போக்கில் விட்மனைப் போன்று ஆட்சி செலுத்தியது வேறு
யாருமில்லை என்று விமர்சகர்கள் போற்றினர். கவிதைக்
கும் மொழிக்கும் இடையே முழுமை கண்டதோடு விட்
மனின் செல்வாக்கு ஆங்கில மொழிக்கவிஞர்களுடும்,
தாண்டி விரிந்தது. சாதாரண மக்களுடும், ஜனநாயகத்தை
யும், உழைப்பின் பெருமையையும் கவிதையில் கொண்டு
வந்து காட்டியது கண்டு பழமைவாதிகள் பதறினர்.
தன்காலத்திய புரட்சிகர நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டிய விட்
மனைக் கண்டு பொருமினர். என்றாலும் விட்மனின் கவி
தைகள் தொழிலாளரைப் போற்றின. உரிமையை முழங்
கின. சுதந்திரத்தை உற்சாகப்படுத்தின. நீக்கோ அடிமை
கள் முற்றிலும் சுதந்திர உரிமை படைத்தவர்கள் என்று
பறைசாற்றின. அமெரிக்க இலக்கியத்தில் விட்மனின்
புரட்சிகர அம்சங்களும், தன்மையும் இன்றும் புதிய
ஜீவனோடு விளங்குவனவாகும்.

இரு பெரும் மலைகள்

முன்னொரு காலத்தில் யூ குங் என்றொரு தொண்ணூறு வயதுக் கிழவன் வட சீனாவில் வசித்தான். அவனது வீட்டு வாசலுக்கு முன்னால் இரண்டு பெரிய மலைகள் இருந்தன. ஒவ்வொரு தடவையும் வெளியே போவதற்கு அவன் இந்த மலைகளைச் சுற்றிக் கொண்டு அல்லது ஏறி இறங்கிச் செல்லவேண்டியிருந்தது. ஒருநாள் கிழவன் தன் குடும்பத்தினரை அழைத்துத் தாங்கள் இந்த மலைகளை அகற்றிவிட வேண்டுமென்று யோசனை கூறினான். அவனது மக்கள் அதற்கு உற்சாகமாக இணங்கினர். ஆனால் அவனது மனைவி, “நீங்கள் பாறைகளையும் மண்ணையும் எங்கே கொண்டு போய்க் கொட்டுவீர்கள்” என்று கேட்டாள். “அவற்றைக் கடலிற் கொண்டு போய்க் கொட்டுவோம். அங்கே வேண்டியளவு மண் போட இடம் இருக்கிறது” என்று எல்லோரும் பதிலளித்தனர்.

மறுநாள் எல்லோரும் மலைகளை வெட்டுவதில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் நாளும் பொழுதும் வருடம் வருடமாக வேலை செய்தனர். யூ குங்கைவிடத் தான் மிகப் புத்திசாலி என நினைத்த பக்கத்து வீட்டுக்காரன் அவனிடம் வந்து “இந்தச் சிரமம் எல்லாம் மடத்தனம் அல்லவா? இவ்வளவு வயதாகிவிட்ட நீ இந்த வேலையை முடித்து விடலாம் என்று எப்படி நினைக்க முடியும்?” என்று கேட்டான்.

யூ குங் சிரித்துவிட்டு, “உனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. எனக்கு வயதாகிவிட்டது, நான் அதிக காலம் உயிரோடிருக்க முடியாது என்பது உண்மைதான். ஆனால் எனக்குப் பிறகு என் மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு, மக்களும், மக்களுக்கு மக்களும் வருவார்கள். அவர்கள் அவசியமாக இவ்வளவு தொடர்ந்து வேலையை நடத்துவார்கள். ஆனால், இந்த இரண்டு மலைகளும் மிக உயரமாக இருந்தாலும் இவை ஒரு பிடி மண்ணளவோ, சிறு கல்லளவோதானும் வளரமாட்டாது. ஒவ்வொரு கூடை மண்ணும் கல்லும் அகற்றப்பட அவை ஒவ்வொரு கூடையளவு குறையும். காலகதியில் நாம் ஏன் அவற்றை அகற்றிவிட முடியாது” என்று பதிலளித்தான்.

இவ்வளவு விடாமுயற்சியைக் கண்ட கடவுள் மனமகிழ்ந்து மலைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு போகும்படி இரு தேவதைகளைப் பூலோகத்திற்கு அனுப்பினார் என்று கூறப்படுகிறது.

இந்தக் கதையை தலைவர் மா சே துங் கம்பூனிஸ்ட் கட்சியின் ஏழாவது தேசிய மகாநாட்டில் நினைவுபடுத்தினார். உறுதியான விடாமுயற்சியினதும் ஒற்றுமையினதும் மதிப்பை எடுத்துக்காட்ட காலங் காலமாக வழங்கப்பட்டு வரும் இந்தக் கதையை சீன மக்கள் தாம் விடுதலை அடைய எழுச்சியுற்றுப் போராட எடுத்துக் கூறினார்.

அவர், “இப்பொழுது சீன மக்களின் மீதும் பெரும் சமையாக இரு மலைகள் - ஏகாதிபத்தியமும், நிலப் பிரபுத்துவமும் உள்ளன. சீன கம்பூனிஸ்ட் கட்சி இவற்றை அகற்றுவதென்று நெடுங் காலத்திற்கு முன்பே முடிவு செய்தது. நாம் விடாமுயற்சியுடன் வேலை செய்ய வேண்டும்; அப்பொழுது எம்மாலும் கடவுளின் நெஞ்சைத் தொட முடியலாம். இந்தக் கடவுள், சீன முழுவதுமே உள்ள மக்களையன்றி வேறு எவருமல்ல. அவர்கள் எழுந்து எம்முடன் சேர்ந்து வெட்டினால், எம்மால் ஏன் இந்த இருமலைகளையும் பேயர்த்தெடுக்க முடியாது” என்று கேட்டார்.

அவசரத்திற்குக் காரணம்

சென்னை புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கிய இலங்கை மாணவரான கந்தசாமி அவசர அவசரமாக அங்குமிங்கும் பார்த்தான். அவ்வேளை ஓட்டோ றிக்கோவுடன் அவ்விடத்திற்கு ஒருவன் வர, கந்தசாமி அவனை அவசரமாக அழைத்து ஓட்டோ றிக்கோவில் ஏறிக்கொண்டு, ஒரு பல்கலைக்கழகத்தின் பெயரைச் சொல்லி உடனே அங்கு போகவேண்டும் என்றார்.

“ஸாருக்கு அப்பிடி என்ன அவசரம்?” ஓட்டோ றிக்கோக்காரன் ஆவலோடு கந்தசாமியைக் கேட்டான். கந்தசாமி ‘அவசரம்’ என்று சொன்னானே தவிர அங்கு என்ன நடக்கிறது என்று சொல்லவில்லை. ஓட்டோ றிக்கோக்காரன் துருவித்துருவிக் கேட்டதின் பின்பு கந்தசாமி பெருமையோடு சொன்னான்.

“இன்று என் பட்டமளிப்பு விழா. பி. ஏ. படித்திருக்கிறேன். பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு நேரமாகிவிட்டது. நீ சீக்கிரம் கொண்டு போ.”

ஓட்டோ றிக்கோக்காரன் சிரித்தபடி கூறினான்:

“முன்று வருஷத்துக்கு முன் நானும் இப்படி அவசரப்பட்டேன் சார்.

கேளுங்கள்

சொல்லுகிறோம்

எஸ். சோமசுந்தரம்,
மீசாலை செற்கு,

கே: 'சுழலும் உலகிலே' என்ற தலைப்பில் சில தினசரிப் பத்திரிகைகள் புகிய பகுதியை ஆரம்பித்திருக்கின்றனவே! பார்த்தீர்களா?

ப: பார்சுதோம்; அவர்களுக்கு 'வசந்தம்' வழிகாட்டுகிறது.

அ. சேவியர்
கொய்யாத்தேட்டம்.

கே: இலங்கைப்பிரதமர் டட்டி சேனநாயக்கா அமெரிக்காவுக்குச் சென்றதேன்?

ப: கொய்க்கு வைத்தியம் செய்ய; அவருக்கு மட்டும்ல்ல நாட்டுக்கும் கூட.

இ. சூசைப்பிள்ளை
ஊர்காவற்றுறை,

கே: இன்றைய அரசியல் சட்டத்தின் 29-வது ஷரத்து சிறுபான்மை மக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்குமா?

ப: இல்லாமல் என்ன! இலங்கையிலுள்ள இந்திய வம்சா

வழியினருக்கு பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்டதும், தமிழ் இனத்துக்கு மொழிபுரிமை மறுக்கப்பட்டதும் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ்தானே! அந்த வகையில் பாதுகாப்புத்தான்.

க. துவநாதன்
வெள்ளவத்தை.

கே: எல்லாப் பத்திரிகைகளும் தொடர்நாவல் வெளியிடுகின்றனவே! வசந்தத்திலும் நாவல் ஒன்று வெளியிட்டால் என்ன?

ப: வசந்தம் ஆசிரியர்குழு அதைப்பற்றி ஆலோசித்து வருகிறது. பக்கங்களை அதிகரித்ததும் கண்டிப்பாக இடம்பெறும்.

எம். வீக்கினேஸ்வான்
கோப்பாய்.

கே: இலங்கையிலிருந்து "நாய்காடு" என்றொரு பத்திரிகை வெளிவருகின்றதே! அதைப்பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

ப: அப்படியா? மிச்சம் சக் தோஷம். இப்போதென்றாலும்

இலங்கை தான் 'நாய்நாடு' என்று உணரத்தலைப்பட்டிருக்கிறார்களே! அந்தவகையில் பாராட்ட வேண்டியதுதான்.

ஈ ஆர். பாமேஸ்வரன்
2-ம் குறுக்கு யாழ்ப்பாணம்.

கே: நான் கே. ஆர். விஜயா வைக் கனவில் கண்டேன். எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டேன் அவருடன் கடிதத் தொடர்பு கொள்ள விரும்புகிறேன் உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

ப. ரெக்கெட்டில் சந்திரமண்டலத்துக்குப் போனால் கூட இவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருக்கமாட்டீர். கனவில் கண்டவுடன் கடிதத்தொடர்பு வைக்கவேண்டும் என்கிறீமே! எவ்வளவு தீவிரவாதி நீர்.

மு. பழனிவேல்
மீரிகம.

கே: மலைக்கும் மடுவுக்கு முள்ள வித்தியாசத்துக்கு ஏதாவது உகாரணம் சொல்ல முடியுமா?

ப. ஏன் இல்லை; தொண்டமானுக்கும் தோட்டத்தொழிலாளருக்கு முள்ள வித்தியாசம்.
ஏ. கே. சத்தியமூர்த்தி
மட்டக்களப்பு.

கே: இலங்கை வானொலி அறிவித்தல் பகுதியில் முதலில் மரண அறிவித்தல்தான் இடம் பெறுகின்றதே? ஏன்.

ப: உமக்குத் தெரியாதா? இலங்கை வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் மரண அறிவித்தல்தான்

முதன்மையான தென்பது வானொலி அதிகாரிகளின் முடிவு.
சி. சூரியகுமாரி
திருநெல்வேலி மேற்கு.

கே: இந்தியப் பத்திரிகைகளைப்பற்றி அதிகம் குறைப்படுகிறீர்களே! இலங்கையில் ஏதாவது தரமான பத்திரிகைகள் உண்டா?

ப: நீர் வாசித்ததில்லையா? நகைச்சுவைப்பத்திரிகை 'சிரித்திரன்' விஞ்ஞான ஏடு 'அறிவாளி' கலை இலக்கிய சஞ்சிகை வசந்தம்.

ந. இரத்தினராசா
திருகோணமலை.

கே: இப்பொழுது அதிகமான நாடுகளில் இராணுவச் சதிகள் நடைபெறுகின்றனவே, ஏன்?

ப. வாக்குச் சீட்டுகளிலோ பாராளுமன்றத்திலோ அல்ல "துப்பாக்கி வேட்டில் தான் அதிகாரம் பிறக்கிறது" என்பதை எடுகதக் காட்ட"

வி. ப. கருணாகரன்
நாவல்பிட்டி.

கே: இலங்கைக் கலைக்கழகம் ஏன் சமூகநாடகங்களுக்கு முதற்பரிசு கொடுப்பதில்லை?

ப. இலங்கைக் கலைக்கழகத்தினருக்கு "சமூகக் கண்ணோட்டம்" இல்லாததுதான் காரணம்.

எம். கங்காதரன்
கோண்டாவில்.

கே: நான் அநேகம் கேள்விகள் எழுதி அனுப்பியிருந்தும் ஏன் ஒன்றுக்காவது பதில் அளிக்கவில்லை?

ப. நீர் அனுப்பியிருந்த எல்லாக் கேள்விகளும் சினிமா சம்பந்தமாகவே இருக்கின்றன. உமக்கு இருபத்திராலு மணித் தியானமும் சினிமா வைப்பற்றிய யோனைதானா? கவனம் விசர் பிடித்தானிடும்.

க. துவமணி

கச்சேரி நல்லூர் றேட்ட.

கே: கூந்தலை நீளமாக வளர்ப்பதற்கு ஒரு வழி சொல்வீர்களா?

ப. இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தை வளர்ப்பதற்கு ஒரு வழி சொல்லுங்கள் என்று கேட்டால் என்ன? போயும் போயும் கூந்தலை நீளமாக வளர்ப்பதற்கு வழி கேட்கிறீர்களே?

எஸ். கே. வேலு

தென்னக்கொம்பரை.

கே: மாடாக உழைக்கும் கோட்டத்தொழிலாளிகள் எப்பொழுதும் கஷ்டத்துடன் இருக்கக் காரணம் என்ன?

ப: அவர் தேடிய செல்வங்கள் வேறு இடத்தினில் சேர்வதினால் வரும் தொல்லையே காரணம்.

மு. நடேஸ்வரன்

சிவன்கேரலிவடி.

கே: பத்திரிகைகளில் அற ஒழுக்கங்களைப் பற்றி உபதேசம் செய்பவர்களைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

ப: முற்பக்கத்தில் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்புச் செய்கைகளை வெளியிட்டு விற்பனையைப் பெருக்கிக் கொண்டு இரண்டாம் பக்கத்தில் உபதேசம் செய்பவர்களைப் பற்றி கேட்கிறீரா அல்லது முற்பக்கத்தில் நற்சந்தனை கூறி உட்பக்கங்களில் கவர்ச்சிப் படம் வெளியிடுபவரைப் பற்றிக் கேட்கின்றீரா.

எஸ் ராஜமணி

கொள்ளுப பிடடி.

கே: சென்ற ஆண்டு அதிகம் விற்பனையான அமெரிக்கா நாவல் ஒன்றை வாசித்தேன். சுத்த ஆபாசமாய்க்கிறதே?

ப: சட்டியில் உள்ளதுதானே அகப்பையில் வரும்.

மா. குணசிங்கராசா

வேள்வயத்தை.

கே: ஒரு இலக்கணமாதப் பத்திரிகை ஆசிரியரை, நீங்கள் ஏன் சினிமா நடிகைகளின் படங்களை அட்டையில் வெளியிடுகிறீர்கள் என்று கேட்டபொழுது அவர் அதனால் அதிக இழங்கள் விற்பனையாகின்றன என்று பதில் சொன்னார். இதைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ப: விபச்சாரம் செய்தும் காசு சம்பாதிக்கலாம்!

கே: 'வசந்தம்' லாபத்தில் ஓடுகிறதா?

ப: வசந்தம் இலக்கியப்பத்திரிகை; வியாபாரப் பத்திரிகை அல்ல!

நீர்வை பொண்ணையன்

கணபதியார் தலையை நிமித்திப் பார்க்கின்றார்.

அவருடைய பார்வை அந்தப் பாதையில் நிலைகுத்தி நிற்கின்றது.

‘துலாக்கொடி’ போன்று நீண்டு செல்கின்றது அந்த ஒற்றையடிப் பாதை. அதன் இரு மருங்கிலும், தமது கைகளை உயர்த்தி கால்களைத் தூக்கி நின்றும் நடன மங்கையர்களைப் போல கள்ளி மரங்கள் நிரையிட்டு நின்று நர்த்தனம் செய்கின்றன. காண்டைப் பற்றைகள் மொனாக் கோலமாய் சிரம் தாழ்த்தி நிற்கின்றன. இடையிடையே முழிப் பற்றைகள். ஒரு ஆள் தட்டாமல் முட்டாமல் செல்ல முடியாத இயற்கைச் செறிவுடைய இறுக்கமான பாதை அது.

நீர்வேலிக் கிராமத்தின் மேற்கெல்லைப் புறமாகச் செல்கின்றது இராச தெரு. அதன் மேற்கேயுள்ள தோட்டங்களுக்குச் செல்பவர்கள் அந்த ஒற்றை

யடிப் பாதையால் நடந்து, பெரிய ‘கிணற்றடித் தோட்டத்தைத் தாண்டித்தான் செல்வேண்டும்.

பாதை வழியே சென்ற கணபதியாரின் பார்வை பெரிய கிணற்றடியில் தடைப்பட்டு நிற்கின்றது.

பெரிய கிணற்றடித் தோட்டமும், அந்த ஒற்றையடிப் பாதையும் கணபதியாரின் வாழ்க்கையில் பின்னிப்பிணைந்து ஒன்றுபிடுக்கின்றன.

தனது இமைப் பூவங்களைக் கையால் அணைக்கடி, பஞ்சடைந்த கண்களை ஒடுக்கி, பெரிய கிணற்றடியைச் சுற்றியுள்ள தோட்டத்தை ஒருமுறை நோட்டம் விடுகின்றார் கணபதியார்.

பெரிய கிணற்றடித் தோட்டத்திலுள்ள கிணறுதான் அந்தப் பகுதியிலுள்ள கிணறுகள் எல்லாவற்றிலும் ஆழமானது. சோழகக் காற்றுக் காலத்திலும் ‘முவாயிரம் கண்டுக்கு’ விடாமலிறைத்தாலும் வற்றுத

ஊற்றுடையது. எந்தப் பல சாலியும் அதிக நேரம் களைக் காமல் தனித்துத் துலா மிதித்துத் தண்ணீர் இறைக்க முடியாது.

தோட்ட நிலம்—

நல்ல விளைச்சல் தரக்கூடியது, பசனையுள்ள இருவாட்டி நிலம்.

கிணற்றடியில் வந்து ஆடுகால் பூவரச மரத்துடன் சாய்ந்துகொண்டிருக்கின்றார் கணபதியார். அவருடைய உள்ளத்திலே பனிபோல மங்கலாக இருந்த கடந்தகால நினைவலைகள் விரிகின்றன.

நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்—

ஒரு நாள்...

மதியவேளை.

பெரிய கிணற்றடியில் மாடுகளுக்குத் தண்ணீர் வைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றான் கணபதிப்பிள்ளை.

“இந்தப் புல்லுச் சுமையை ஒருக்காத் தூக்கிவிடு”

ஒரு பெண்ணின் குரல்.

சத்தம் வந்த திசைக்குத் திரும்புகின்றான்.

செல்லம்மா!

ஆடுகால் பூவரச மரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கின்றான்.

அவள் நிறுபூத்த நெருப்பு யுகயுகாந்தரமாய்த் தவமிழுந்து எழுந்து வந்த தோற்றம்.

அவளை அவள் ஒரு மாதிரிப் பார்க்கின்றாள். அவளுடைய கண்கள் திரையிடப்பட்டு எதையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுபோலிருக்கின்றது.

கணபதிப்பிள்ளையும் இமைக்காமல் அவளைப் பார்க்கின்றான்.

அவளுடைய கண்களைச் சந்தித்த பொழுது கீழே கவிழ்கின்றன. இது அவனுக்குச் சுவலமாக முச்சு விடுவதற்குச் சந்தர்ப்ப மளிக்கின்றது.

அவனுக்கு அவளிடத்தில் என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை.

அங்கு நிலவிய மௌனம் இயற்கை கண்முடித் தியானத்திலிருப்பது போலிருக்கின்றது.

“நேரம் போட்டுது. தூக்கி விடு”

நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு கூறிய அவள்தான் முதலில் அங்கிருந்த மௌனத்தைக் கலைக்கின்றாள்.

“இந்த வெயிலுக்கை ஏன் அந்தரப்படுகிறாய்? கொஞ்சம் வெய்யில் தணியட்டன். உதுக்கை போக உன்ரை கால் வெந்து போமே”

ஆதாரத்துடன் கூறுகின்றான் கணபதிப்பிள்ளை.

“என்ரை கால் வெந்தால் உனக்கென்ன? நான் நேரம் போட்டுத்தெண்ணிறன். அவர்கால் வேகிற கதை பேசுறார்.”

“ஏன் செல்லம் வெடு சுடு
எண்டு எரிஞ்சு விழுகிறாய்??

நான் உன்ரை நன்மைக்குத்
தான் சொன்னன்.

“சாப்பாடு சமைச்சுப் போட்டு
வாழைக்கிறைக்க வரவேணும்.
அதுதான்...”

அவளுடைய குரல் கனிகின்
றது.

“கொப்பர் எங்கை?”

“அவர் சந்தைக்குப் போட்
டார்”

செல்லம் உன்னை நான் ஒரு
விசயம் கேக்க வேணுமெண்டு
கனநாளாய்...”

சிரித்துக் கொண்டே தனது
தலையைச் சரித்து அவளை ஒரு
மாதிரிப் பார்க்கின்றான் கண்
பதிப்பிள்ளை.

“இப்ப நீ இந்தப் புல்லுச்
சுமையைத் தூக்கிறியோ இல்லை
யோ?”

கோபத்தை வலிய வருவித்
துக்கொண்டு கேட்கின்றான்
அவள்

“ஒரு வாய் வெத்திலையாவது
தாவன்.”

“வெத்திலையுமில்லை ஒரு
மண்ணுமில்லை. நேரம் போட்
டுது. புல்லைத் தூக்கிறதெண்
டால் தூக்கு. இல்லாட்டி...”

“இல்லாட்டி என்ன?”

“விண்கதை பேசாதை; புல்
லைத் தூக்கு. இல்லாட்டி உன்ரை
வேலையை நீ போய்ப்பாள், சும்மா

அலட்டிக்கொண்டு நில்லாமல்,
நான் எப்பிடிப்போறதெண்டு
எனக்குத்தெரியும்.

“கடுகடுப்பாகக் கூறுகின்
றள்”

“சரி சரி பின்னைத்தாக்கு”

கூறிக்கொண்டே புல்லுச்
சுமையை அவளுடன் சேர்ந்து
அநாயசமாகத் தூக்குகின்றான்
கணபதிப்பிள்ளை.

அவள் தனது உதடுகளை
உள்மடித்து முச்சைப் பிடித்து
உசாராகத் தூக்கும் பொழுது
அவளுடைய கெம்பீரமான
தோற்றம் அவனுடைய கண்
களில் பதிகின்றது.

புல்லுச்சுமையை தலையில்
வைத்தபொழுது அவளுடைய
களுத்து முறிந்து விடும் போல்
இருக்கின்றது.

அடேயப்பா இந்தப் பாரத்
தைச் சுமக்கிறவள் எவளவு
பெலசாலியாயிருக்க வேணும்!,

அவனுக்கு வியப்பு.

புல்லுச் சுமையைத் தூக்கி
வைத்துக்கொண்டு திரும்பும்
பொழுது அவளுடைய கடைக்
கோடியில் சிறு முறுவல் வெடிக்கி
ன்றது.

அவள் செல்கின்றாள்.

“போறியே போ, உதெல்லாம்
ஒரு நாளைக்குக் கேட்டுத்
தாறன்”

சிரித்துக் கொண்டே கூறு
கின்றான் கணபதிப்பிள்ளை.

வசந்தம்

கலைஇலக்கியமாத இதழ்

சந்தா விபரம்

தனிப்பிரதி 35 சதம்

ஆண்டுக்கு 5 ரூபா

முகவரி

வசந்தம்

முதலாம் குறுக்குத் தெரு

கொழும்புத்துறை

யாழ்ப்பாணம்.

நாலு அடிகள் எடுத்து வைத்த அவள் நிற்கின்றாள். அவளுடைய தலையிலுள்ள சுமை கடைக்கண் பார்வை எட்டுமட்டும் பின்னுக்குத் திரும்புகின்றது. கழுத்து நரம்புகள் புடைக்கின்றன. அவளுடைய கடைக்கண் பார்வையும், அவனுடைய நேரான பார்வையும் முட்டி மோதுகின்றன. அவள் மதுரமாகச் சிரிக்கின்றாள். அடுத்த கணம் அந்தச் சிரிப்பு இருண்ட ஆகாயத்தில் ஜனித்து மறையும் மின்னலைப்போலிருந்தது.

செல்லம்மா சின்னத்தம்பியின் செல்வமகள். அவளுக்குக் கூடப்பிறந்த சகோதரங்கள் என்று கூறிக்கொள்ள ஒரு வருமில்லை. அவள் எல்லோருடனும் சரளமாகப் பேசுவாள். ஆனால் யாராவது அவளுடன் விதண்டாவாதம் பேசினால் அவள் லேசில் விட்டு வைக்க

மாட்டாள். எல்லோருக்கும் அவள் மேல் பற்றும் ஒரு வித பயமும்.

எது விதகுறையுமின்றி அவளை வளர்த்து வந்தாள் சின்னத்தம்பி.

செல்லம்மா அவ்வளவு அழகியில்லாவிட்டாலும், அவளிடம் ஒரு விதகவர்ச்சியுண்டு. பருவம் அவளுடைய அழகுக்கு மேலும் மெருகூட்டியது.

“நில புலமில்லாதவனென்டாலும், நோய் நொடியில்லாத, நல்ல முயற்சிக்காறனுக்குத் தான் என்றை புள்ளையைக் கட்டிக் குடுப்பன்”

அடிக்கடி கூறுவார் சின்னத்தம்பி

செல்லத்திற்குப் பல கல்யாணப் பேச்சுக்கால் வந்தும் சின்னத்தம்பியின் நிபந்தனை எல்லோரையும் பின்வாங்கச் செய்தது.

தனது மகளைப்பற்றி சின்னத்தம்பிக்குப் பெருமை.

கணபதிப்பிள்ளை கல்யாணப் பேச்சிற்கு சின்னத்தம்பியிடம் ஒரு ஆளை அனுப்புகின்றான்.

“சும்மா சப்புச்சவருக்கு என்றை மோனைக்கட்டிக்குடுக்க மாட்டன், நல்ல தைரிய சாலியாய் சுறுசுறுப்பாய் முயற்சி செய்யிறவனுக்குத்தான் கலியாணம் செய்து வைப்பன். அதோடை பெரிய கிணத்தடித் தோட்டத்தையும் அவனுக்கு

எழுதிக் குடுப்பன் அவனைக் கட்டி: இந்தப்பகுதியிலே ஆருக்கு தகுதியிருக்கு?"

கணபதிப்பிள்ளை அனுப்பிய ஆளிடம் வீரூப்புச் பேசுகின்றார் சின்னத்தம்பி.

சின்னத்தம்பி கூறியவற்றை அறிந்ததும் கணபதிப்பிள்ளைக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது.

“மினக்கட்டான் வேம்படியில், சிலருடனிருந்து கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் சின்னத்தம்பியிடம் செல்கின்றான் கணபதிப்பிள்ளை.

“என்ன ஏதோ கனமாய் நூயம் பேசினியாம். நான் சும்மா லேசுப்பட்டவனே?”

கோபாவேசத்துடன் சின்னத்தம்பியைப் பார்த்துக் கேட்கின்றான் கணபதிப்பிள்ளை.

“கணவதி நீ இதுவே வந்து மொக்கையின்படாதை உன்னை வேலையை நீ போய்ப்பார்.”

“என்னை வேலையைப் பாக்க எனக்குத் தெரியும் நீ என்னகாணும் என்னைக் குறைச்சல் பேசினியாம்...”

“கணவதி நான் உன்னைக் குறைச்சல் பேசேலை, கூட்டியும் பேசேல்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்லுறன். என்னைமோனை நல்ல முயற்சிக்காறனுக்குத் தான் கட்டிக்குடுப்பன்”

“ஏன் நான் குறைச்சலே?”

“நீ பெரிய முயற்சிக்காறனே?”

கேலியாகக் கேட்கின்றார் சின்னத்தம்பி.

தனது உருண்டு திரண்ட புயங்களை ஒரு முறை பார்க்கின்றான் கணபதி.

“சும்மாயிருந்து கொண்டு வட்டிக்கு வட்டி வாங்கி, மற்ற வன்ரை உழைப்பைத் திண்டு வளர்ந்ததில்லை இந்தத் தேகம்-மழை வெயிலண்டு பாராமல் பாடுபட்டு உழைச்சுத் தின்னிற வன் நான். என்னோடே வேலை செய்ய இந்தப் பகுதியிலே ஆர் இருக்கிறான்? எவனெண்டாலும் வரட்டன் பாப்பம்.”

அகண்டு விரிந்து இரண்டாகப் பிளந்திருக்கும் தனது நெஞ்சிலடித்துக் கொண்டு ஆக்ரோசத்துடன் கூறுகின்றான் கணபதிப்பிள்ளை.

“நான் சொல்லிற வேலையை உன்னுடைய முடியுமே.”

“என்ன வேலை?”

“சொன்னால் செய்வியோ?”

“நீ சொல்லு. நான் செய்து காட்டிறனே இல்லையோ எண்டு பாப்பம்.”

“முண்டு நீத்துப்பெட்டி குரக்கள புட்டும். ஒரு சட்டி மரவள்ளிக் கிழங்குக் கறியும் திண்டிட்டு, பெரிய கிணத்தடித் துலாவினை ஆயிரம் கண்டுக்கு இறங்காமல் தனித் துலா யிரிப்பியோ?”

“எட உதொரு பெரிய வேலையோ? சரி நான் அப்பிடிச் செய்யிறன், ஆனால்...”

“என்ன? என்னைக் கொல்லன்.”

ஆவலுடன் சின்னத்தம்பி கேட்கின்றார்.

“நான் புட்டையும் கறியையும் திண்டிட்டு இறங்காமல் ஆயிரம் கண்டுக்கு துலா மிரிக் கிறன். உன்ரை மோள்..”

“என்ன? என்ரை மோளுக் கொன்ன?”

சின்னத்தம்பி பரபரப்படைகின்றார்.

“உன்ரை மோள், அந்த ஆயிரம் கண்டுக்கும் கைவிடாமல் தண்ணி கட்டவேணும்”

“ஓ சரி.”

“இண்டைக்கும் நான் தயார்”

உறுதியுடன் கூறுகின்றான் கணபதிப்பிள்ளை.

அந்தப் பகுதியிலுள்ள ஆண்பெண் அனைவரும் பெரிய கிணற்றுடியில் கூடி நிற்கின்றனர்.

ஒரே பரபரப்பு.

குரக்கன் பிட்டைச் சாப்பிடத் தொடங்குகின்றான் கணபதிப்பிள்ளை.

செல்லம் மாட்டுத்தொட்டிலுக்கருகாமையில் நின்று பார்க்கின்றார்.

அவள் முகத்தில் பீதி..

சாப்பாடு முடிந்து விட்டது.

கணபதி துலாவில் ஏறுகின்றார்.

செல்லத்தின் தகப்பன் கிணற்று மிதியில் நின்று தண்ணீர் இறைக்கின்றார்.

செல்லம் தண்ணீர் கட்டுகின்றார்.

உச்சி வெய்யில்.

வியர்த்து வடிகின்றது கணபதிப்பிள்ளைக்கு. கால்களில் சோர்வு. மேல் முச்சுக் கீழ் முச்சு வாங்குகிறது அவனுக்கு.

நேரம் செல்லச் செல்ல வாய்க்காலில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் தண்ணீரின் வேகம் குறைகின்றது.

தண்ணீர் கட்டிக்கொண்டு நிற்கும் செல்லம் தலையை உயர்த்துகின்றார்.

அவள் கணபதிப்பிள்ளையைப் பார்க்கின்றார்.

கண்பார்வை சம்பந்தமாகவும்.

பற்கள் சம்பந்தமாகவும்.

பல்வருடங்களுக்கு மேலாக இலங்கை மக்களின் அபிமானத்தைப் பெற்று வரும்-

P. I. பெர்னாண்டோ

பல்கட்டுபவர், கண்பரிசோதகர்.

51.A பிரதான வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

அவளுடைய பார்வையிலே அவனுக்கு உற்சாகம் பிறக்கின்றது.

புதுத் தென்புடன் அவன் துலாமிதிக்கின்றான்.

அடிக்கடி செல்லம் அவனுக்கு உற்சாகமுட்டுகின்றான்.

ஆனால் அவளுக்கு?

வெய்யில் நெருப்பாய் எரிகின்றது.

செல்லத்தின் முதுகு வெய்யில் வெப்பத்தில் பொசுங்குகின்றது. வெய்யிலில் கால்கள் நடுங்குகின்றன. குளிந்த படியே நின்று தண்ணீர் கட்டுவதால் இடுப்பில் தாங்க முடியாத வலி. கண்கள் கரிக்கின்றன.

அவளுடைய (உடலிலிருந்து வடியும் வியர்வை வாய்க்காலில் ஓடும் நீருடன் சங்கமித்துத் தினைப்பயிருக்குப் பாய்கின்றது.

காய்ந்து வெடித்துப் பிளந்திருந்த நிலம் வேண்டுமட்டும் தண்ணீரை உறிஞ்சிக் குடிக்கின்றது.

தாய்ப் பாலுக்காக அழுது விட்டு, சோர்ந்து தூங்கும் குழந்தையைப்போல, தண்ணீர் இறைக்காததால் வாடிச் சோர்ந்துபோய் நிற்கின்றது தினைச்சாமிப் பயிர். ஒரு புறத்தில் இதைப் பார்க்கச் செல்லத் திற்கு வேதனை.

‘இண்டைக்கு செழிக்கத் தண்ணீர் விட்டுக் கட்டவேணும்.’

நினைத்துக்கொண்டு வாய்க்கால் வரம்புகளிலுள்ள கோரைப் புற்களைப் பிடுங்கி வரம்பில் போட்டுவிட்டுத் தண்ணீரை ஒரு பாத்தியிலிருந்து மற்றப் பாத்திக்கு மாறிக் கட்டுகின்றான் செல்லம்.

ஒரு வாய்க்காலிலிருந்து அடுத்த வாய்க்காலுக்குச் செல்வதற்கு அவள் நாரியை நிமிர்த்துகின்றாள்.

தண்ணீர் இறைத்த பகுதியைப் பார்க்கின்றன அவள்கண்கள்.

பால் குடித்துவிட்டுக் கைகளையும் கால்களையும் அடித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையைப்போல மென்சூழலில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருக்கின்றன பயிர்கள்.

ஒரு புறம் தண்ணீரின் நிச்சோர்ந்து போய் ஏங்கி நிற்கும் பயிர். மறுபுறம் தண்ணீர் குடித்த தென்பில் கெம்பீரமாக நிற்கும் பயிர்.

செல்லம்?

ஒரு பாத்தியில் தண்ணீர் நிரம்பி வழியத் தயாராக நிற்கின்றது.

கட்டு மாறிவிட்டு மறுபுறம் திரும்புகின்றாள். இதற்கு முன்பு கட்டிய பாத்தியில் தண்ணீர் நிரம்பித் தெளிந்துபோய் நிற்கின்றது.

நீலவானத்தின் மத்தியில்
அவள் முகம் —

உற்றுப் பார்க்கின்றாள்.

முத்துப்போல வியர்வை
கட்டி நிற்கும் தனது முகத்
திலே புதுப் பொலிவைக் காண்
கின்றாள்.

கண்பதிப்பிள்ளையின் கெம்
பீரமான பார்வையுடைய முகம்
அவள் கண்முன் தோன்றுகின்
றது.

அவளை அறியாமலே அவ
ளுக்கு ஒருவித மயக்கம்.

தண்ணீரைப் பார்த்தபடியே
நிற்கின்றாள்.

எவ்வளவு நேரம்தான் அப்
படி அவள் நிற்கின்றாளோ?

முகத்துக் கட்டி நின்ற வியர்
வைத்துளி ஒன்று தண்ணீரில்
விழ, அது கலங்கு வட்டங்கள்
போட்டு முகத்து நிழல் ஆடு
கின்றது.

தன்னை மறந்த மோன நிலை
யிலே தண்ணீர் கட்டிக்
கொண்டு நிற்கின்றாள் அவள்.

இறைப்பு முடித்த பொழுது
தான் அவளுக்குச் சய
உணர்வு வருகின்றது

பெரிய கிணற்றடியில் ஒரே
ஆரவாரம்!

இத்தனை வருஷங்கள் சென்
றும், நேற்றுத்தான் நடந்தது
போன்ற இச்சம்பவம் கபணதி
யாரின் உள்ளத்தில் அழியாத
ஓவியமாக இருக்கின்றது.

‘செல்வம் இண்டைக்கு நீ
உயிரோடையிருந்தால்.....?’

ஆடுகால் பூவரசமரத்தோடு
சாய்ந்தபடியே பெரியகிணற்
றடித் தோட்ட நிலத்தைப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்
கண்பதியாரின் கண்களில் நீர்
திரைவிரிக்கின்றது.

*

வரதரின் பல குறிப்பு (தமிழ் டைரக்டரி)

இந் தூவின் மூன்றாவது பதிப்பு (1966-67ம் ஆண்டுக்
சூரியது) தயாராகக் கொண்டிருக்கிறது.

இதில் சேர்த்துக் கொள்வதற்காக உள்ளூராட்சி மன்றங்
கள், அரசியல் கட்சிகள், கலை, இலக்கிய, சமயசங்கங்கள்,
பிற்பொதுத்தர்பணங்கள், கல்வி நிலையங்கள் முதலியனவற்
றின் விபரங்களை அதன் பொறுப்பாளர்கள் தயவு செய்து
அனுப்பிவைக்கு மாறு வேண்டுகின்றோம்.

எழுத்தாளர்கள், பேச்சாளர்கள், கதேச வைத்தியர்கள்
ஆகியோர் தங்கள் பெயர், முகவரிக்கான அனுப்பியுதவுங்கள்.

விபரங்கள் அனைத்தும் 31-3-67க்கு முன் கிடைத்தால்
மட்டுமே இப் புதிய பதிப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடிய
தாக இருக்கும்.

வரதர் வெளியீடு — யாழ்ப்பாணம்.

மாதர் மகாநாடு

ஒரு விவரம்

தண்டமிழ் இருந்திடிற் சங்கம் சேர்ந்திடும்
குண்குனி இருந்திடிற் கோள்கள் மிஞ்சிடும்
வண்டுகள் இருந்திடில் மதுவை உண்டிடும்
பெண்டுகள் சேர்ந்திடிற் பெரிய சண்டையே!

இதைக் கேட்டதும் பெண்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து எம் முடன் சண்டைக்கு வந்தாலும், வந்திடலாம். இது நாம் சொன்னதல்ல, பழையபாவலர் ஒருவரின் பாடல்.

இந்தப் பாடலில் எவ்வளவு உண்மை இருந்ததோ இல்லையோ? யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் இதைப் பொய்யாய் பழங்கதையாய் செய்து, கடந்த மாதம் பெரும் வீழா வொன்றே நடத்தி விட்டார்கள்.

இலங்கை முற்போக்கு மாதர் சம்மேளனத்தின் வடபிரதேச அமைப்பு வெற்றிகரமாக நடத்திய முதலாவது மாநாடும் கைப்பணிப் பொருட்காட்சியும் இதையே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

கடந்த ஓராண்டுக்கிடையில் பல மாதர்சங்கங்களை உருவாக்கியும் தையல் பாடசாலைகளை நடத்தியும், புயல் அழிவில் பெரும் நிதியும் பொருளும் திரட்டி நிவாரண உதவி அளித்தும் பல சாதனைகள் நிகழ்த்தியதின் பின்னணியாகக் கடந்த மாதம் 27-ம் திகதி தமது ஆண்டுவிழாவை நடத்த யாழ். நகர மண்டபத்தில் கூடினார்கள்.

பல கிராமங்களிலும் இருந்து காலை எட்டு மணிக்கே கூட ஆரம்பித்த பெண்கள் கூட்டம் ஏராளமான கைப்பணிப் பொருட்களை காட்சிக்கு வைத்து பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாண மக்களுக்கே பெரு விருந்துதான் நடத்தினார்கள்.

பொருட்காட்சியை பார்வையிடச் சென்றவர்கள் இம் முயற்சியைப் பாராட்டியதுடன் யாழ்ப்பாணத்தில், கைத்தறி, நெசவு தையற்கலை, பொம்மை, சித்திரம், கேக்வகைகள், இத்தனை பிரமாதமாக செய்யுமளவிற்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளது என்று அங்கலாய்க்கும் வகையில் பெரும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திவிட்டார்கள்.

வேலை இல்லை!

- எஸ். விக்னேஸ்வரன் -

“ஆயிரம் பேருக்கு வேலை” என்ற ஆனந்தக் கூத்தினால் சென்றேன். காகிதக் கட்டுகள் போலே - கையில் காவிய சான்றிதழ் கொண்டு

வேலை கிடும் என்ற நோக்கில் - புது வெள்ளைக் காரப் பிள்ளைபோலே ஜாலியாய் கோட்டுநடல் சூட்டும் - உடன் ஜாதகமும் பார்த்துச் சென்றேன் ஐயையோ எத்தனை பேர்கள் - இதில் யாருக்கு என்ன கிடைக்கும் கையெழுத்தை மட்டும் வாங்கி - நைஸாக் கடத்திவிட்டா ரெம்மை யெல்லாம்

வீட்டுக்கு வந்ததும் அன்னை - “தம்பி! வேலை கிடைத்ததா” என்றாள். ரூட்டினைச் சுற்றிய கால்கள் - மீண்டும் ரூட்டையே சுற்றும்” என்றுரைத்தேன்.

இவற்றையெல்லாம் செய்த போதிலும் யாழ்ப்பாண மாநகர சபை கலாச்சார வைபவங்களுக்கு இலவசமாக மண்டபத்தை பாவிக்கும் உரிமையை இந்த பெண்கள் விஷயத்தில் மறுத்து விட்டது, ஆண் ஆதிக்கத்திற்கும் பெண்ணடிமைத் தனத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது.

மாலையில் நடந்த மகளிர் மகாநாட்டில் பெண்கள் அடிமைத் தனத்திற்கெதிராகவும், உலக விடுதலை இயக்கங்களுக்காதரவாகவும், மாதரின் தேசிய முன்னேற்றத்திற்கான தீர்மானங்களையும் இயற்றி தமது உரிமைப் போராட்டக் குரலை எழுப்பினார்கள்.

இரவு நடந்த பொதுக்கூட்டமும் கலை நிகழ்ச்சிகளும் பெண்கள் எதற்கும் சளைத்தவர்கள் அல்ல என் பதை எடுத்துக் காட்டியது. இவையெல்லாம் சேர்ந்து முற்போக்கு மாதர் இயக்க நிர்வாகிகள் செயலாற்றலை புலப்படுத்தின.

மாதர் மகாநாடு என்றதும் ஆண்கள் பராமுகமாக இருந்து விடுவார்கள் என்று நீங்கள் யாரும் கருதிவிட வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் கலை நிகழ்ச்சிகளை ரசிக்க ஏராளமான ஆண்களும் திரண்டு மகளிர் மகாநாட்டிற்கு ஆதரவு காட்டினார்கள்.

பெண்களைப் பொறுத்தளவில் அவர்கள் என்றென்றும் சமூகசேவகர்களே. வருங்கால சமுதாயத்தை பெற்று வளர்த்து உருவாக்கும் பணியில் அவர்கள் தயாகத்திற்கு ஈடுஇணை கிடையாது.

இதனால் என்றும் பெண்களின் அந்தஸ்து சமுதாயத்தில் உயர்ந்தா இருக்கிறது? இல்லவே இல்லை. 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' என்றும் 'மாதர் அந்தணத்தின் எய்தப் பெருதவரே' என்றும் ஒதுக்கி வைக்கும் நிலைதான் இருந்து வருகிறது.

இதற்கெதிராக ஒன்றுபடும் பெண்குலம் தொட்டில் ஆட்டும் கை தொல்லுலகாளும் என்பதை நிலைநாட்ட மகளிர் உரிமைக்காகப் போராடும் நிறுவனமாக வளரவேண்டும்.

இலங்கை உலகிற்கே முதற்பெண்பிரதமரை அளித்துத் பெருமை பெற்ற நாடு என்ற புகழை மங்காது நிலைநாட்டும் வகையில் மகளிர் இயக்கம் சகல துறைகளிலும் தமது சாதனையை நிலைநாட்ட - ஆணுக்குப் பெண் இழப்பில்லை என்பதை ஈடுத்துக்காட்ட முன்வரவேண்டும்.

'ஜனநாயக' அமெரிக்காவில்...!

1965-ம் ஆண்டில் நூற்றுக்கு ஐந்துசத வீதம் குற்றங்கள் அதிகரித்துள்ளன.

- ஒவ்வொரு 20 வினாடிகளுக்கும் பெண்கள் கற்பழிக்கப் படுகிறார்கள்.
- ஒவ்வொரு 5 வினாடிகளுக்கும் கொள்ளையிடுதல்.
- ஒவ்வொரு 3 வினாடிகளுக்கும் அடிதடி கொலை.
- ஒவ்வொரு வினாடிகளுக்கும் கார் களவெடுத்தல்.
- ஒவ்வொரு 28 வினாடிகளுக்கும் வீடுகளைச் சூறையாடல்.
- ஒவ்வொரு 10 வினாடிகளுக்கும் தற்கொலை நடக்கிறது.

— இது அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் பேச்சிளிடுத்து அறியப்பட்டது,

லங்காத்தீப 11-3-66.

தகவல்: சாமநாதன்

இப் பத்திரிகை ஆசிரியர் வீதி, கொழும்புத்துறையில் வசிக்கும் திரு. இ. செ. கந்தசாமி என்பவரால், யாழ். ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

உங்களுக்குத் தேவையான

கைத்தறிச் சேலை, வேட்டி,
சால்வைகளுக்கு, கைத்தறி
ரிசியூ பட்டு வகைகளுக்கு

— விஜயம் செய்யுங்கள். —

எஸ். ரி. நாகலிங்கம்ஸ்-

இன்டஸ்த்ரிஸ்

கந்தரோட ரோட்,

— கன்னகம்.

பெரியோரே,

தங்கள் டிறக்டர்களின் - கார்களின் - லொஜி
களின் - தண்ணீர்ப்பம்புகளின் - மில்களின்
உடைந்துபோன - தேய்ந்துபோன, சகல
உறுப்புக்களையும் மின்சாரத்தினால்
— ஒட்டித் தருகிறோம். —

சகல வேலைகளுக்கும் உத்தரவாதம் உண்டு.

ஒருதடவை எமது தொழிற்சாலைக்கு வருகை தரும்படி
... பணிவுடன் அழைக்கிறோம்- ...

கே. டானியல் - சிறில்

(சகோதரர்கள்)

ஸ்ரார் எலக்ட்ரிக் வெல்டேஸ்,

வெலிங்டன் சந்தி,

ஸ்ரான்னி ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

வசந்தம்

மே மலர்
தயாராகின்றது!

சிறந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைத் தன்னகத்திற் கொண்டு
ஈழத்துக் கலை இலக்கிய பெருமலராக அதிக பக்கங்களுடன் வெளி
வருகின்றது.

எழுத்தாளர்கள்

விளம்பரதாரர்கள்

விற்பனையாளர்கள்

உடனே தொடர்பு கொள்ளவும்.

'வசந்தம்' 1-ம் குறுசீர்த் தெரு, கொழும்புத்துறை, யாழ்ப்பாணம்.